

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Període entre legislatures

Sèrie D - Número 5
31 d'octubre de 2012

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 4, segona i darrera sessió

SUMARI

Compareixença

del conseller d'Economia i Coneixement per a informar sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la Generalitat (tram. 355-00159/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i catorze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Lluís Corominas i Díaz, vicepresident primer; Eva Granados Galiano, vicepresidenta segona; Santi Rodríguez i Serra, secretari primer, i Josep Rull i Andreu, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Dolors Batalla i Nogués, Albert Batalla i Siscart, Ramon Espadaler i Parcerisas, Antoni Fernández Teixidó, Oriol Pujol i Ferrusola, Elena Ribera Garrido i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Jaume Collboni i Cuadrado, Rocío Martínez-Sampere Rodrigo, Joaquim Nadal i Farreras i Xavier Sabaté i Ibarz, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Josep Enric Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Joan Puigcercós i Boixassa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Alfons López i Tena, del S. P. Solidaritat Catalana per la Independència del S. P. Solidaritat Catalana per la Independència, pel Grup Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell, acompanyat de la secretària general, Georgina Arderiu i Munill, i del director general de Política Financera i Assegurances, Jordi Òliva i Ritort.

També és present en aquesta sessió el diputat Uriel Bertran Arrué, del S. P. Solidaritat Catalana per la Independència.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Compareixença

del conseller d'Economia i Coneixement per a informar sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la Generalitat (tram. 355-00159/09)

I comencem amb la compareixença, aprovada ahir, del conseller d'Economia i Coneixement per informar sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de la tresoreria de la Generalitat. Té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta, membres de la presidència, senyores i senyors diputats, és per a mi una satisfacció vindre una vegada més al Parlament a explicar aspectes rellevants del funcionament econòmic de la Generalitat; avui –que em sembla que és la segona vegada– parlaré sobre el Fons de liquiditat autonòmic. Ho faré en dues parts: hi haurà una primera part que potser serà una mica tècnica, on explicaré el quadre, diguem-ne, conceptual i organitzatiu del Fons de liquiditat autonòmic, i en una segona part entraré en valoracions més

generals i explicacions que tractaran d'inserir-lo en el context econòmic i financer en què es troba el Regne d'Espanya.

Primer, doncs, explicació de detalls. El Fons de liquiditat autonòmic és una institució complexa i, per tant, és bo que ens hi entrem una mica. Per veure que és complex, primer els enumeraré el quadre legislatiu sobre el qual es basa.

Les normes legals serien, primer, la Constitució i, en particular, la reforma de la Constitució que es va fer aquest mateix any. En segon lloc tenim la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, i la seva modificació –això ja s'ha modificat una vegada– per Llei orgànica 4/2012, de 28 de setembre. En tercer lloc tenim el Reial decret llei 21/2012, de 3 de juliol, de mesures de liquiditat de les administracions públiques en l'àmbit financer. A continuació tenim la Resolució del 25 de setembre de 2012 de la Secretaria General del Tresor i Política Financera, per la qual es defineix el principi de prudència financera, aplicable a les operacions d'endeutament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia que s'acullin a la línia de finançament, ICO - comunitats autònomes 2012 i Fons de liquiditat autonòmic. A continuació tenim l'Ordre del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques d'1 d'octubre, per la qual es desenvolupen les obligacions de subministrament d'informació previstes a la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Tenim també els acords de la Comissió Delegada per a Assumptes Econòmics per a la posada en marxa de l'FLA, del FLA, de 2 d'agost de 2012. I també tenim una varietat de condicions i procediments per al seu funcionament. O sigui, és, diguem-ne, una institució altament regulada i, certament, surt d'un esperit altament regulador i altament administratiu, un esperit pel qual l'ideal de les coses és que tot quedi procedimentat fins als seus últims i mínims detalls, en la millor tradició administrativista de l'Estat espanyol.

Què és el FLA, que és l'FLA? Bé, tractaré de ser breu. En principi, és un mecanisme que dóna suport a la liquiditat de les comunitats autònomes, a fi i efecte que aquestes puguin fer front als venciments de deute i aconseguir recursos per finançar l'endeutament permès a la Llei d'estabilitat pressupostària. En la segona part ja els explicaré el context en el qual això emergeix i per què les comunitats autònomes en general, i Catalunya en particular, poden necessitar un mecanisme com aquest. Però ara els detalls.

El FLA té caràcter temporal i voluntari. En principi, s'esgota a finals del 2012. Amb tota seguretat hi haurà alguna cosa nova –se'n dirà FLA o se'n dirà d'una altra manera– l'any 2013. El panorama del desenvolupament de la crisi no variarà tan de pressa perquè això pogués no passar l'any vinent. Però de moment el FLA s'esgota el 12 de desembre.

És un fons dotat amb 18.000 milions d'euros. «Dotat» és una realitat, però de totes maneres, si vostès són lectors de diaris, veuran que no és elemental acabar-lo de dotar. En principi, 6.000 d'aquests 18.000 milions provenen de la banca espanyola; 4.000 milions són direc-

tament de col·locacions del Tresor espanyol, és a dir, de bons normals del Regne d'Espanya, i 6.000 més, pel que un llegeix als diaris, ja els han costat el cap a diversos alts funcionaris, perquè es tracta d'aconseguir-los amb algun esquema de pignoració de la loteria, i es veu que en aquest tema, doncs, no hi ha prou experiència per garantir-ho a la primera, però amb seguretat s'aconseguirà a la segona o a la tercera.

Per què no s'ha posat tot el FLA directament a bons? Doncs, m'imagino que ha estat per fer-ho de manera que no carregués immediatament sobre el dèficit públic de l'Estat. Potser hauria sigut millor tractar les comunitats autònomes com s'ha fet amb el sector financer, que al final s'ha acabat dient: «Escolti, quatre punts més del PIB no són cap gran problema, fem-ho i ja està»; 18.000 milions hauria sigut 1,8 punts del PIB.

En fi, sigui com sigui, no hi ha dubte que els 18.000 milions hi seran i que s'estan posant a disposició de les comunitats autònomes. Estan gestionats per l'ICO. L'Estat, en nom de les comunitats autònomes, gestionarà els pagaments dels venciments del deute públic, o sigui que podria dir, posant la cara molt seriosa, que l'Estat ens farà de gestor; en fi, manem nosaltres, gestionen ells, no?, podríem pensar. Ho dic en broma.

Una segona important és el principi de prudència financera. Què vol dir el principi de prudència financera? Vol dir que el cost total màxim del finançament a què pot apellar una comunitat autònoma és, incloent-hi comissions i altres despeses, ha de ser menor o igual que el rendiment del deute públic de l'Estat al termini equivalent –tres anys, cinc anys, deu anys– més 250 punts bàsics. És a dir, si l'Estat aconsegueix diners al 4 per cent, nosaltres, si ens acollim al FLA, no podem subscriure préstecs a un tipus superior al 6 i mig, eh?, o sigui, 2,5 per sobre.

Aquesta mesura pot ser un maldecap, perquè, evidentment, l'altra banda dels prestataris sempre argumentarà que el preu de mercat està per sobre d'aquesta quantitat, però també té virtuts, en la mesura que vol dir que un sector molt important de la demanda de préstecs, que són les comunitats autònomes..., tota ella està retinguda en la seva possibilitat de competir entre elles o amb altres agents per oferir tipus d'interès més alts. O sigui, pot ser moment a moment un maldecap, però en conjunt certament pressiona a la baixa els tipus d'interès que s'hagin de pagar.

El principi de prudència financera també inclou l'autorització prèvia per part del *tesoro* d'operacions amb valors, préstecs, amb bancs estrangers, amb banca no espanyola. I a més a més inclou la comunicació certificada de totes les operacions financeres que pugui realitzar una comunitat autònoma. Què vol dir «comunicació certificada»? Ho he preguntat fa un moment, vol dir que nosaltres cada quinze dies enviem un *estadillo* –deu ser electrònic, oi, avui en dia?; no, no, és en paper; no, no, és en paper, és modern–, enviem un *estadillo* en paper amb totes les operacions financeres que fem. Cap problema; la transparència és bona i la informació que..., i, per tant, transmetre informació no té cap problema; aquesta informació acaba reconduint-se cap a Europa.

Condicions fiscals: pla d'ajust, però aquest és..., aquí estem en una situació similar a la que està el Regne d'Espanya mateix o a la que es pot arribar a trobar. El pla d'ajust és simplement el nostre pressupost i els ajustos que es van fer en el nostre pressupost per acomodar la rebaixa en ingressos que vam conèixer cap a maig o juny. O sigui, aquí no hi ha res nou, és complir els pressupostos. I, com ja ha manifestat el Govern central, no hi ha dubte que estem fent tots els esforços per complir-lo.

També hi ha un desig de reducció de l'import pendent de pagament a proveïdors. En fi, en la mesura que nosaltres disposem de liquidat, la liquidat la transmetem immediatament a les diferents instàncies a les quals devem diners, i això, per tant, inclou proveïdors.

Transparència, cap problema amb la transparència.

Paper reforçat de la intervenció –em refereixo a la intervenció catalana–; tampoc cap problema especial amb això.

També hi ha la participació en un nombre de comissions de treball. I, en particular, hi ha una comissió de treball per desenvolupar bones pràctiques per racionalitzar la despesa, incrementar l'estalvi en matèria, sanitària, educativa, de recursos humans, despesa corrent i gestió administrativa. En aquest tema, nosaltres hem deixat clar que qualsevol bona pràctica haurà de complir dues condicions: una, que estigui d'acord amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i, dues, que sigui una bona pràctica per a Catalunya. Algú ha de determinar què vol dir «bona pràctica»; això no és un concepte universal. En la mesura que les bones pràctiques siguin bones per a Catalunya, no tindrem cap problema; en la mesura que no ho siguin, sí que en tindrem.

Què pot finançar el FLA. Ara ja he explicat com tots els procediments..., en fi, són feixucs, els requeriments administratius, i estan representant, diguem-ne, un pes, una tensió important sobre la màquina administrativa de la Generalitat i del Departament d'Economia en particular.

Què es pot finançar? Què es pot finançar amb el FLA? Aquest és un tema important. El FLA té dos trams: el tram 1 són venciments; aquí són operacions amb valors –aquí, per cert, s'inclou l'amortització completa dels bons minoristes–, les amortitzacions de préstecs de la banca internacional i similars, quotes de préstecs sindicats, del sector públic, finançaments estructurats. El que cal emfatitzar és que és banca internacional; el FLA no preveu les amortitzacions de préstecs de la banca espanyola. Per tant, l'expectativa és que els préstecs de la banca espanyola seran refinançats amb normalitat. En principi, aquest hauria de ser el procediment comú de gestió del nostre deute públic, en la mesura que encara tenim dèficit, per tant, en la mesura que encara no estem en fase de disminució del nostre nivell d'endeutament, sinó de contenció del seu ritme de creixement, en aquesta mesura, el que correspon amb els venciments de deute és refinançar-los. Això és el que s'està fent.

En el cas de la banca espanyola, és refinançament per la mateixa banca espanyola; en el cas de la banca estrangera, és refinançament pel FLA. És a dir, en el procés del FLA, el nostre endeutament en banca estrangera..., o emissions de mercat de bons acabaran substituïdes per préstecs que

vénen directament del FLA i indirectament, per tant, en part, altra vegada, de la banca espanyola, però no només, perquè el FLA té un finançament mixt.

Això és complex, i les negociacions en aquest tema, diguem-ne, han estat contínues, no només entre les autonomies i el *tesoro*, sinó més aviat triangular: les negociacions entre les autonomies, el *tesoro* i la banca espanyola, perquè la banca espanyola té moltes relacions, evidentment, amb les diferents comunitats, amb el finançament de les diferents comunitats autònomes. I, per tant, té una implicació doble amb el FLA: per una banda, és financer del FLA; per altra banda, no és receptora de les facilitats de finançament del FLA. I naturalment, doncs, la banca espanyola també podria tenir interès, en ser també receptora, no només contribuïdora, en el FLA.

El tram 2 cobreix el dèficit. O sigui, no tenim accés als mercats, normalment totes aquestes operacions les faríem amb l'apel·lació normal al mercat, això no és possible, i, per tant, com he expressat moltes vegades, a la pràctica el nostre banc és el Tesoro espanyol. I, per tant, això, per una banda, ens finança els venciments i les operacions de refinançament per a les quals no hi ha alternativa, però, per altra, també ens ha de finançar i cobrir els dèficits que estan en el nostre pressupost, els quals han estat autoritzats des de Brusselles fins a..., de fet, han estat aprovats, diguem-ne, completament, i des de Brusselles...

Per tant, cobrir el dèficit és part també del FLA. I aquí hi ha una certa casuística sobre prelacions, etcètera. Amb aquesta part es paguen els interessos del deute. Aquesta és la prelación número 1, d'acord amb la..., per una banda, des del punt de vista de l'Estat amb la modificació de la Constitució, des del nostre punt de vista per la nostra pròpia Llei d'estabilitat. Aquests interessos els paga, els gestiona i els paga directament l'ICO, però són diners nostres que procedeixen del FLA.

Deutes tributaris, en segon lloc; l'Estat s'assegura que està dalt de tot en règim de prelación. Això no ens agrada, i certament ens agrada encara menys que s'hagin fet modificacions en l'estructura de paralitzacions, que suposen, que poden suposar un recàrrec del 20 per cent si hi ha, per exemple, un retard de qualsevol abstenció en el pagament de la Seguretat Social. Nosaltres creiem que si l'Estat s'oposa també per aquesta banda, també hauria de ser impecable en el funcionament, la facilitat i els terminis per al funcionament del FLA, cosa que no ha passat sempre. En tot cas, aquest és un altre cas en què el principi que «qui remena l'olla es queda el millor tall» es torna a aplicar. Després, els deutes tributaris vénen amb una varietat de conceptes: concert sanitari social, farmàcia, proveïdors, subvencions... No hi ha massa disputa sobre aquest tema.

Suposo que està clar, per l'exposició que us estic fent, que els diners del FLA... -i això ja ho emfatitzaré després-, que els diners del FLA no són cap *dàdiva*, són un préstec -són un préstec. I, per tant, els diners del FLA s'hauran de retornar religiosament; i com que els nostres ingressos estan mediatitzats per l'Agència Tributària de l'Estat, les garanties de pagament són absolutes, en fi..., però, en tot cas, els préstecs es paguen.

Continuant amb què es pot finançar o què no es pot finançar, també voldria dir que no es podran emetre valors ni

demanar préstecs a l'estranger, si no és amb l'autorització expressa de la Secretaria General del Tesoro. Aquesta és una exigència avui en dia una mica buida perquè la disponibilitat de préstecs a l'estranger simplement no hi és.

Qualsevol operació de crèdit a llarg i curt termini s'haurà de comunicar a la Secretaria General del Tesoro. Cap problema. El FLA també pot servir per tornar les liquidacions negatives del model de finançament dels exercicis 2008 i 2009. És a dir, l'Estat s'ho posa bé per recuperar diners; és a dir, podem manllevar diners del FLA per retornar diners que ens varen avançar de més, que van resultar ser de més els anys 2008 i 2009.

I, finalment, com ja us he dit, la devolució dels préstecs quedarà garantida per la retenció dels recursos del model de finançament de cada comunitat autònoma. Si es volgués inventar una manera millor d'illustrar per què necessitem una agència pròpia i per què ens convé recaptar els impostos nosaltres mateixos, aquí la teniu.

Operació de préstecs formalitzada. La Generalitat va demanar una quantitat inicial de 5.023 milions d'euros, d'acord amb la interpretació que es va fer en aquell moment, i és la xifra que vaig facilitar en la meua compareixença del passat dia 18 de setembre. És a dir, abans que tinguéssim tots els detalls de com seria el FLA, doncs, en fi, ja sabíem que seria per venciments de deute i per pagar dèficit. Per pagar dèficit no hi ha gaire dubte de què és, que és l'1,5 del PIB, encara que ja faré una precisió en el moment; però, als venciments, doncs, hi ha un àrea grisa, en allò que cobreix, allò que no cobreix; què són venciments de préstecs internacionals, què són venciments de préstecs espanyols; què és deute financer i què és deute comercial, una diferència molt difícil de fer, perquè el deute és deute -és deute-; però, en principi, es fa una diferenciació entre deute comercial i deute financer, etcètera.

A la fi, l'import que ens va transmetre el Ministeri, com a assignat a Catalunya, era de 5.433; a la fi, i després d'afinaments diversos, ha quedat en 5.370 milions d'euros; el que són aquests 64 milions d'euros de diferència..., doncs, bé, són discrepàncies d'interpretació entre què és un préstec internacional i què no és un préstec internacional; és a dir, podem tenir, com és el cas, algun préstec d'una institució internacional, però una institució internacional assentada i amb finestreta oberta i amb seu a Espanya, i, en aquest cas, el Tesoro la considera una entitat espanyola i no una entitat internacional a aquests efectes; en fi, en total, doncs, 5.370.

Dintre del tram 1, dels venciments financers de mercats de capitals i préstecs a llarg termini, tenim 3.365,68 milions d'euros, i el tram 2 és la resta. El tram 2 és el finançament parcial de l'objectiu de dèficit. Parcial, tinguem en compte que estem en el mes d'octubre. I això, presstant temps, que jo en algun moment m'ho temia que això aniria de tal manera que el 3 de gener del 2013 s'aprovaria un esquema de préstecs que s'extingiria el 31 de desembre del 2012. En fi, no ha sigut així, ho hem tingut disponible a finals de setembre, però a finals de setembre tres quartes parts de l'any ja han passat. Per tant, el finançament parcial de l'objectiu de dèficit en part recull que en aquests nou mesos també han passat coses, i que *proveedores*, *ICO deuda*, bestretes, bestretes diverses...

En tot cas, el finançament parcial de l'objectiu de dèficit són 2.068 milions d'euros. Això ha estat assignat entre les diferents comunitats autònomes en base a la quantitat disponible, és a dir, 18.000 menys els venciments, quantitat disponible. I això s'ha prorratejat d'acord amb el PIB.

El Ministeri va publicar tot això el passat 19 d'octubre. El 19 d'octubre va fer una nota interpretativa en què... –perquè hi va haver molta confusió d'interpretació, però–, va fer una nota interpretativa en què deia que el FLA atén els venciments del deute i la quantitat sobrant es reparteix entre totes les comunitats autònomes per finançar l'import del dèficit autoritzat per al 2012 en funció del PIB de les comunitats autònomes i destinat al pagament de proveïdors. Tothom és un proveïdor, i..., en fi, això és el que ha determinat la quantitat final.

Quines són les condicions financeres? Aquesta quantitat se'ns transmet amb entregues mensuals, que, comptant setembre –per tant, setembre, octubre, novembre i desembre–, són de l'ordre d'aproximadament 500 milions mensuals. Però també poden haver-hi negociacions sobre possiblement avançaments d'alguna part d'aquest pagament, com ha passat aquest mes, per als pagaments a les farmàcies, que han estat avançats em sembla que uns nou dies; per tant, en comptes de rebre els 500 milions de cop, uns 100 han estat avançats. Dic «rebem els 500 milions», és una manera de dir que nosaltres donem instruccions de a qui s'ha de pagar i l'ICO els paga.

Condicions financeres. Deu anys, incloent dos anys de carència. Està bé, és molt millor això que préstecs a curt termini que s'han de retornar en un mes. Deu anys amb dos anys de carència. Per tant, els pagaments d'interessos seran de l'ordre de 300 milions d'euros, d'octubre de 2013 a 2014; però tingueu en compte que en la mesura que hi ha venciments que acaben, això també és un estalvi, o sigui, l'increment, la part de refinançament té, diguem-ne, efectes sobre la quantitat total que paguem, que depenen de quin era el tipus d'interès del venciment del deute. Si el tipus d'interès era elevat, com és en el cas d'algunes de les que teníem a curt termini, doncs, això baixa el cost del finançament del deute; si era baix, pot elevar-lo i l'efecte net depèn de la composició de l'estructura del deute.

A partir del 2015 i fins al 2022 representaran uns pagaments de 679 milions d'euros d'amortització, més 300 milions d'euros. Evidentment, aquests 679 milions d'euros d'amortització s'hauran de refinançar, perquè encara no estem en l'etapa de disminució del deute. Per tant, la xifra a retenir és la de 300 milions d'euros.

Quin serà el cost? El cost és el TIR, el cost que li costa al Tresor, més trenta punts bàsics; és a dir, punt tres. O sigui, si al Tresor li costa cinc, a nosaltres ens consta 5,30. De fet, per les disposicions a realitzar durant el mes d'octubre, o sigui, ara, el cost serà de 5,65 per cent; cosa que vol dir que el dia que això s'ha concretat el cost per a l'Estat era del 5,35, i a això se li ha de sumar trenta punts: 5,65. En principi, si la tendència per a la prima de risc del deute del Regne d'Espanya és a la baixa –i jo desitjo que sigui a la baixa–, doncs, això també disminuirà el cost del préstec per a la Generalitat. Això està bé, no..., no ho discutiré pas.

Permeteu-me ara fer unes consideracions generals. Per què estem aquí? Bé, estem aquí perquè hi ha hagut una crisi de l'euro que s'ha transmutat en una crisi de deute sobirà, expressada a través d'una gran desconfiança d'això que en diem «els mercats» respecte a l'euro i respecte a la fortalesa d'alguns països del sud d'Europa dintre d'aquest euro. En el nostre cas tot això, la crisi de l'euro, s'ha imbricat amb les conseqüències de la bombolla immobiliària, que, com sabeu, ha tingut unes conseqüències greus sobre l'estructura financera, sobre l'estructura bancària i, malauradament, sobre la situació macroeconòmica de l'economia.

En aquestes condicions hi ha hagut una tendència, un col·lapse progressiu de l'accés als mercats per part d'alguns països d'Europa i que afecta diferentment a diferents instàncies d'aquests països. Les empreses privades resisteixen, les que estan en bona salut econòmica, però així i tot estan pagant una prima molt considerable i a mig termini insostenible, derivada purament de la seva percepció com pertanyent a un estat o un altre, amb independència de la seva situació econòmica.

El Tresor del Regne d'Espanya, doncs, està resistint, i, com sabeu, s'està articulant..., i, en fi, hi ha una discussió, un debat sobre..., i, sens dubte, una negociació sobre la possibilitat que el Regne d'Espanya s'aculli a algun tipus de mecanisme de provisió de liquiditat a través d'Europa; de moment, hi ha una certa calma. Convé, en aquests moments convé a tothom –en particular, convé a Alemanya–, que això no es descabdel·li molt ràpidament, però veurem com evoluciona. I, pel que fa a les comunitats autònomes, la situació, lògicament, ha estat pitjor, tant en la seva estructura temporal com en el seu contingut, de la del Regne d'Espanya mateix. Per què ha estat pitjor? Això val la pena que hi pensem un moment.

Mireu, les comunitats autònomes –i a aquests afectes Catalunya és una comunitat autònoma més– no tenen pràcticament recursos propis; tenen uns drets legals, uns certs recursos, que són recursos de l'Estat. És, per tant, completament lògic que els possibles prestataris a les comunitats autònomes espanyoles vulguin garanties. I on estan les garanties? Bé. Les garanties són els fluxos monetaris que poden pagar aquests préstecs. Qui té aquests fluxos monetaris que poden pagar aquests préstecs? Els té l'Estat, i, per tant, això són faves comptades. En moments com aquests una institució internacional deixarà diners, directament o indirectament, a una comunitat autònoma només si hi posa la cara i la garantia –digueu-ne hispabons, digueu-ne el que vulgueu, però, si hi posa la garantia– qui realment té els diners. I qui realment té els diners és qui els té per l'Agència Tributària –per l'Agència Tributària. I, per tant, això és ineluctable.

Aquest any, doncs, hi han vuit comunitats autònomes que s'han acollit al FLA, que és l'expressió d'aquest principi: si vols, directament o indirectament, obtenir recursos te'ls ha de garantir qui realment té els fluxos que poden pagar, i l'any que ve seran totes. No ho dubteu. Per aquests mecanismes, que l'any que ve es repetiran, per aquí hi passarà tothom. No parlo d'Euskadi o de Navarra, amb aquestes no em pronuncio. Per què no m'hi pronuncio? Perquè aquestes tenen els fluxos d'ells mateixos, i, per tant, poden negociar directament. Totes les altres, tant les que es pensen que estan bé com

les que no es pensen que estan bé, totes, passaran pel mateix sedàs.

Això nosaltres fa temps que ho diem, i, per tant, fa temps que diem que en aquest context tan anormal en el qual es desenvolupa la unitat política en què estem el que cal és reconèixer aquest fet i articular procediments ordinaris i sistemàtics. Això no és la via que ha preferit l'Estat. L'Estat ha preferit la via de mecanismes presentats com a extraordinaris: primer, va ser ICO Proveïdors, després va ser ICO Deute, ara és el FLA. Nosaltres creiem que això només afegeix soroll, perquè transmet una imatge d'improvisació que simplement no és bona per al bon funcionament de les transaccions financeres. És a dir, seria millor, ho repeteixo, un mecanisme ordinari, sistemàtic i que durés, i de vida limitada; però, la vida limitada condicionada al temps que pugui durar la crisi i un mecanisme que actués amb seguretat i sense ensurts particulars. Això és possible. Si mireu en conjunt el finançament autonòmic és només una part molt petita del finançament global que necessita i que necessitarà aquest 2013 l'Estat. Per tant, creiem que seria molt millor un procediment d'aquest tipus.

També vull dir, i per acabar, que des del Govern de la Generalitat no ens queda, no tenim, diguem-ne... –no tenim cap problema no és la paraula–, demanem aquest servei financer amb el cap ben alt. És a dir, nosaltres som contribuents, paguem molts impostos a la Agencia Tributaria Española. De fet, som, com vostès saben bé, contribuents nets molt generosos. I, per tant, mentre aquesta situació duri creiem que tenim ple dret a rebre els serveis financers de l'Estat, que, en aquest moment també és responsable davant nostre, contribuents, i davant dels ciutadans de Catalunya.

I si algú es pensa que amb això es posa en evidència la nostra dependència del Govern central i del Tesoro li diré que, efectivament, així es posa en evidència. I, per tant, s'exhibeix una magnífica raó per la qual hem d'acabar amb aquesta dependència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, prosseguim amb les intervencions dels representats dels grups parlamentaris i té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Conseller, membres de la conselleria, benvinguts en aquesta Diputació Permanent.

Jo volia estructurar la intervenció, en els breus minuts que tenim, en quatre eixos. El primer d'ells és sobre les formes i les explicacions i la transparència respecte a tot aquest procés, no? perquè el que estem veient, abans li ho deia al Jaume Collboni, que, a part de la trampa de l'austeritat, estem caient en la trampa del tecnicisme, no?, i realment cada cop els mecanismes que es fan per solucionar els problemes són tan complexos que segurament els acaben empitjorant. Però, al costat d'aquesta incertesa que estem veient no només aquí a Espanya, sinó a tot

Europa, respecte als mecanismes que s'estan posant sobre la taula per solucionar la crisi, també hi ha un tema de la política i de les explicacions polítiques respecte a aquests mecanismes.

És la segona vegada, conseller, que vostè ve a explicar el rescat de Catalunya, la intervenció de Catalunya en el Fons de liquiditat autonòmic, digui-n'hi com vulgui. Jo crec que el que ha explicat avui, gairebé sense immutar-se, és suficientment greu –suficientment greu– com perquè ho considerem un fet extraordinari, perquè el que explicava avui suposa la intervenció *de facto* de la nostra capacitat d'autogovern. I em semblaria adequat no només que aquesta compareixença s'hagués produït abans amb més solemnitat i per la seva pròpia voluntat, sinó que el molt honorable president de la Generalitat..., de circumstàncies extraordinàries decisions extraordinàries, circumstàncies extraordinàries com són aquestes, també explicacions democràtiques. Quan un instrumentalitza la democràcia, doncs, s'està fent, segurament, el pitjor servei a la mateixa democràcia que es pot fer. I per això entenem, i li ho dic honestament, que aquest fons de liquiditat, aquesta intervenció de l'autogovern de Catalunya requeria unes altres explicacions per part del nostre Govern.

En segon i tercer lloc, jo volia parlar de les condicions tècniques i més enllà de les condicions polítiques. Però, deixi'm ajuntar-ho tot en una, perquè les condicions tècniques han esdevingut polítiques segons avui ens ha explicat. Tota aquesta tirallonga de condicions que li posen des del Tesoro algunes altament preocupants; per exemple, la de la prudència financera, no?, i com quedem retinguts, segrestats, amb les seves paraules, en la nostra capacitat de maniobra de demanar préstecs.

Una altra gravíssima, no?, deia, allò de les bones pràctiques. Vostè ens diu: «No, el que no siguin bones pràctiques per a Catalunya no acceptarem...» En una comissió que parla de sanitat, de serveis socials i bàsicament d'una bona part de les nostres competències, què vol dir exactament que no acceptaran això si no és una bona pràctica per a Catalunya?

Perquè a mi el que em preocupa de totes aquestes condicions, que em preocupen totes elles, la meua pregunta és: i què passarà si no les podem complir?, què passarà exactament? És a dir, «els homes de negre» ja han arribat, però, si no es compleixen algunes d'aquestes condicions, si realment una d'aquestes pràctiques no és una bona pràctica, què passarà?, quin és el pla?, què ens està proposant el Govern per sortir d'alguna d'aquestes més que probables conseqüències?

Relacionat amb això, també, deixi'm dir-li, conseller, que vostè ha fet un relat polític, juntament amb el d'aquestes condicions tècniques i polítiques, que també va fer en l'altra compareixença. I ens deia una cosa, que a nosaltres ens sembla molt assenyada, ens explicava quin era l'origen i el perquè havíem arribat fins aquí, i ens parlava de la crisi de l'euro, que l'euro no està suficientment vestit amb institucions econòmiques que el facin viable com hauria de ser –és una moneda única amb disset governs econòmics, i, per tant, segurament això no és l'òptim del funcionament d'una moneda única–, ens parlava de la bombolla immobiliària, i reclamava, vostè, proce-

diments ordinaris i sistemàtics, deixi'm afegir-hi –segurament vostè no vol pronunciar aquesta paraula, però la hi afegeixo jo– procediments ordinaris «de tall federal», eh?, tant els «hispanos» a l'Estat espanyol com els eurobons a Europa. Serien els mecanismes que tindrien sentit en aquest món interdependent que és en aquests moments Europa, i sobretot la zona euro.

Nosaltres hi estem perfectament d'acord. No entenem a vegades aquesta actitud, deixi'm dir-li-ho així, que volen ser còmplices i víctimes al mateix temps. El president Pujol ho diu amb unes altres paraules, però vénen a ser exactament el mateix. No entenem que sigui tan fàcil reclamar, o almenys, admeti'm-ho, és un pèl esquizofrènic reclamar tots aquests mecanismes de tall federal a la vegada que s'estan reclamant altres coses. Però, en tot cas, nosaltres compartim cent per cent aquest relat de l'origen de la crisi, del perquè i de com hem d'avançar cap a un millor govern econòmic d'aquesta interdependència i cap a aquests procediments ordinaris i sistemàtics de tall federal; hi insisteixo, els «hispanos» que vostè reclama, i que nosaltres des del minut 1 li hem donat suport en aquesta reclamació, són equivalents als eurobons que també reclamem al conjunt d'Europa.

El que passa és que si tenim, si té vostè aquest relat econòmic, m'haurà d'admetre que és una rectificació del relat econòmic que vostès, que aquest Govern porta fent des del primer dia que governa, que era un altre de ben diferent, i, de fet, del relat econòmic que encara sentim per alguns membres qualificats del Govern, com poden ser el mateix portaveu del Govern o membres destacats del Grup de Convergència i Unió, que és qui dona suport al Govern. Perquè encara ahir sentíem que estem demanant aquest rescat i que hem hagut d'acollir-nos a aquest fons de liquiditat per culpa del deute que va deixar el tripartit. Encara sentim afirmacions d'aquest estil. I a mi m'agradaria que, si hi ha una rectificació en la línia de política econòmica, que no es presenten vostès com els campions de l'austeritat i ara la veuen també com un problema..., jo no sé si és només el seu relat com a conseller independent del Govern o és el nou relat, i m'agradaria que m'ho aclarís, perquè aleshores jo crec que, quan modifiquem els diagnòstics, també aleshores segurament ens podríem posar molt més d'acord en les solucions, si els diagnòstics són més compartits.

En darrer lloc, a mi també m'agradaria parlar de quelcom que vostè no ha mencionat en cap moment, i és les conseqüències ciutadanes que té tot això, és a dir, quins seran els efectes per als ciutadans, directament per als ciutadans de Catalunya, de tot això. Vostè ens ha vingut a dir, o així almenys ho hem entès nosaltres, que el proper dia 22, quan vencen els bons patriòtics, aquells que vostès –se'n recorden?– van criticar tantíssim i després van posar en funcionament, el venciment del dia 22, tres dies abans de les eleccions..., entenem que això està cobert.

Però, en canvi, no ens ha dit res dels pagaments pendents que hi ha. Ahir teníem la compareixença sobre la renda mínima d'inserció, sobre moltes entitats socials. Tots aquests pagaments pendents. Quin és el seu pla al respecte? Es cobriran? Sí? No? Quan? I com estarem l'any que ve? Hi ha una part d'autocrítica en tot això, conseller? O realment no, realment tot és inevitable, com sembla segons la seva intervenció. És a dir,

vostè creu que han fet una bona gestió de la tresoreria de la Generalitat? Aprofitant tots els mecanismes disponibles, des de *cash-pooling* a bona previsió dels calendaris? Ha estat així? No tenim ni un bri d'autocrítica respecte a la gestió d'aquesta tresoreria i d'aquests pagaments i de les prioritats d'aquests pagaments?

Perquè, sap què passa, conseller?, que si estem parlant de tot això, tan greu, hi insisteixo, d'aquesta intervenció *de facto*, i no fem cap autocrítica respecte a la gestió de la tresoreria, respecte a altres fets polítics molt més greus... A mi..., ja ho hem debatut tantes vegades, però deixi'm dir-li-ho un cop més: la Llei d'estabilitat. Jo li he fet moltes vegades, des del faristol del Ple del Parlament, autocrítica sobre la reforma de la Constitució. Però és que la Llei d'estabilitat és encara més greu, perquè és on es parla –articles 25 a 29– de la possible intervenció *de facto* de les comunitats autònomes. No estaríem aquí sense aquesta Llei d'estabilitat. I, per tant, si es rectifica sobre l'austeritat, i accepta que és una asfíxia, i rectifica sobre aquestes condicions, doncs, potser que rectifiquem també sobre la Llei d'estabilitat, i aleshores ens posarem més d'acord.

Però el que li deia: autocrítica sobre la Llei d'estabilitat, que és greu; sobre la seva pròpia gestió de la tresoreria, i, per tant, sobre tots els efectes que té sobre els nostres ciutadans. Perquè aquí estem parlant de plans d'ajustos, estem parlant de pagaments que no es produiran. I, per tant, vostè, perdoni'm, conseller, no pot acabar la seva intervenció dient que vostès demanen aquest rescat amb el cap ben alt, quan implica a tots els ciutadans de Catalunya estar amb el cap cot. Això directament és el que em sembla inacceptable.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, gràcies, també, per les explicacions que ha donat avui a aquesta Diputació Permanent respecte de tot allò que envolta la petició d'aquests 5.370 milions, com ha concretat vostè avui, al Fons de liquiditat autonòmica.

Nosaltres creiem que, per entendre, també, des del nostre punt de vista, els motius pels quals hem arribat a aquesta situació, convé tenir presents algunes xifres que nosaltres creiem que són rellevants i que han tingut i tenen una incidència important en la situació de liquiditat de la Generalitat en aquests moments, no?

Aquestes xifres són, per exemple, recordar una vegada més quin era l'endeutament de la Generalitat l'any 2003, que era d'aproximadament 12.000 milions d'euros; quin era el 2010, quan vostès van arribar al Govern, que era d'aproximadament 34.000 milions d'euros, i quin és en aquest moment, que és de 44.000 milions d'euros.

També recordar, perquè l'endeutament del 2010 fins a enguany, és fruit d'haver de cobrir els dèficits pressupos-

taris dels exercicis 2010 i 2011 fonamentalment, recordar que el 2010 el dèficit pressupostari era del 4,2 per cent del PIB i que, tot i els esforços que va fer el primer any el nou Govern de la Generalitat, van ser uns esforços que van tenir uns resultats no gaire satisfactoris, perquè només es va aconseguir reduir el dèficit en un 0,3 per cent, deixant-lo el 2011 en el 3,92 per cent del PIB.

Per tant, aquest és l'entorn, aquestes són les xifres que per nosaltres tenen un paper i són un element fonamental per explicar per què estem en la situació que estem ara en aquest moment, però hi haurem d'afegir, aquí, altres circumstàncies, com, per exemple, les dificultats del mateix Govern de la Generalitat per complir els objectius pressupostaris, i ja no parlo dels acords polítics amb els grups parlamentaris, que també n'hi han hagut, i molts, però sí que per complir els objectius pressupostaris, com, per exemple, la venda d'immobles o l'externalització d'alguns serveis, o la privatització, la venda d'alguna empresa pública. Tot això ha comportat i comporta una situació crítica de les finances públiques de la Generalitat, òbviament en un entorn que, evidentment, doncs, dificulta les mesures i la forma de resoldre aquesta problemàtica.

Però també convindran amb nosaltres que, en aquest entorn, en aquest problema que vostè visualitzava de forma gràfica en l'euro i totes les circumstàncies que envolten els moviments financers entorn a l'euro, hi ha una nul·la confiança del sector financer, en molts agents, però també en la Generalitat de Catalunya. I ahir, que convalidàvem un decret llei amb el qual, doncs, es feia un increment d'un aval a una empresa pública –Ferrocarrils de la Generalitat– es justificava dient: «Escolti'm, és que la qualitat creditícia de la Generalitat, doncs, s'ha reduït notablement.» I recordàvem, i ho vull tornar a fer, perquè això també forma part d'aquest entorn que ens porta a aquesta situació, que era degut, doncs, a actuacions polítiques, una de les quals era, per exemple, la proposta de concert econòmic que el Govern de la Generalitat va llançar al Govern de l'Estat per dur-nos segurament a la situació en què estem ara en aquest moment.

I ens permetrà que, tot i que des del punt de vista econòmic coincidim, segurament, que l'emissió d'«hispanbons» o fins i tot l'emissió d'eurobons pugui ser una sortida que permetria millorar aquesta situació, li haig de dir que no ens deixa de sorprendre que precisament vostè, com a conseller d'un govern que el que està intentant ara és separar-nos de la resta d'Espanya, el que ens vingui a explicar és que allò que ens aniria bé precisament és una emissió de deute conjunta entre tot Espanya, no? Nosaltres creiem que això és una contradicció. I, per tant, em permetrà que això també ho posem sobre la taula.

Segurament, per vostès, pel Govern de la Generalitat, l'Estat és culpa, és culpable de moltes coses –segur, segur–, però el que no es pot negar és que en aquest moment està garantint la liquiditat de les comunitats, de totes les comunitats. I permeti'm que hi afegeixi: no podia ser d'una altra manera, només faltaria que l'Estat no estigués ajudant altres organismes que també són estat i que formen part del mateix estat. I gràcies a aquesta situació ara és possible que moltes empreses catalanes cobrin, perquè, si no, la Generalitat no ho podria fer. No

només catalanes, també d'altres comunitats; com vostè deia, són altres també les comunitats que han recorregut a aquests fons de liquiditat autonòmica. Sí, sense cap mena de dubte. I l'any que ve, vostè diu, seran totes les comunitats les que tindran problemes, les que ara no en tenen i les que en tenen, que també en tindran. Doncs, segurament, això és cert. Però el que també és cert, que de totes les comunitats que han hagut de recórrer al Fons de liquiditat autonòmica, aquella que ha necessitat més suport, d'una forma molt important, és, sense cap mena de dubte, Catalunya, que ha hagut de demanar pràcticament el 30 per cent de la dotació del Fons de liquiditat autonòmica per tal d'intentar sortir d'aquesta situació.

Un element que..., nosaltres volem aprofitar, també, per preguntar-li la seva opinió, perquè vostè també ho ha esmentat, en el sentit que els catalans –no Catalunya, els catalans– som contribuïdors nets, en el nostre conjunt, som contribuïdors nets a l'Agència Tributària, no? I això, jo ara..., no ho discutirem, no volem entrar a discutir si són o no són contribuïdors nets, perquè aquí el que hem de fer o el que hauríem de fer és la valoració de les balances fiscals. I el Govern va fer una valoració de les balances fiscals, concretament de l'any 2009, amb uns resultats que són els que, doncs, sovint sentim.

Però després vostès saben perfectament que hi han diversos mètodes de càlcul. N'apliquen un parell o tres en l'estudi que va fer el Govern de la Generalitat. Deixen altres mètodes de càlcul; diuen: «Escoltin, aquests no són rellevants.» Però hi han altres entitats que sí que els han calculat, com per exemple el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que també ha fet un exercici de calcular a través dels altres mètodes, no? I en un dels mètodes que utilitza, el de la càrrega/benefici, diu: «Escoltin, les balances fiscals de Catalunya l'any 2010 no és que siguin deficitàries, sinó que tenen un superàvit de 4.000 milions d'euros.»

A mi el que m'agradaria..., jo ja sé que a algú no li agrada, perquè li trenquen el discurs polític, no?, aquestes xifres, però no ens les inventem el Partit Popular, són xifres que dona el Consell de Treball, Econòmic i Social, no? I, per tant, això el que ve a dir no és que sigui ni una xifra ni l'altra xifra, sinó que el mètode de les balances fiscals, en funció de com es calculen, doncs, pot donar uns resultats o en pot donar uns altres de molt diferents, per la qual cosa creiem que és un element que s'ha d'utilitzar amb molta prudència. I ens dona la impressió o estem convençuts que hi ha molta gent que ho està fent..., més que amb prudència, ho està fent amb objectius merament polítics.

Com a conclusió –com a conclusió. La situació en què ens trobem, pel nostre grup parlamentari, pot ser deguda a moltes circumstàncies, però creiem que n'hi ha una de fonamental, i és una de central: el que ens està duent a aquesta situació, el que ens ha dut a aquesta situació ha sigut una mala gestió dels recursos de què ha disposat la Generalitat de Catalunya.

I no l'estem acusant directament, segurament, a vostè. Vostè tindrà la part proporcional de responsabilitat sobre aquesta gestió. Però el que sí que és cert és que podem buscar culpables fora, podem buscar culpables en el sis-

tema, podem buscar culpables en el model de finançament –i si hi ha ocasió d'una segona intervenció, també voldria aprofundir sobre el model de finançament–, però el que és cert és que la Generalitat de Catalunya o el Govern de Catalunya dels darrers anys no ha estat capaç de gestionar amb encert els recursos de què disposava.

Això és tot. Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. També saludar el conseller i el seu equip i agrair les seves explicacions, que, si m'ho permet, han tingut un contingut tècnic detallat que és d'agrair, però poc contingut polític. He trobat a faltar potser més consideracions o valoracions de caràcter polític amb relació a la que ens trobem ara, i sobretot a les seves possibles sortides.

No sé si coincidim –espero que sí– en la valoració que aquesta és una de les situacions més difícils, més complicades, més dramàtiques per a l'autogovern de Catalunya des que hi ha autogovern, des dels darrers trenta anys. Les finances de la Generalitat es troben en una situació molt difícil, amb una crisi de liquiditat provocada per la caiguda dels ingressos i el tancament dels mercats, i el problema no només és estrictament del sector públic de la Generalitat, sinó que el problema és també de tot el seguit de concerts socials, sanitaris, etcètera que en depenen, i que, evidentment, té un impacte molt gran en la mateixa economia catalana.

Jo em resisteixo a parlar d'aquestes qüestions sense parlar de la realitat del país i de la realitat de l'economia i de la societat catalana, perquè em sembla que com a responsables polítics no ho hauríem de fer, no? Som un país que ha demanat el rescat, que estem en una situació *de facto* d'intervenció per part d'un altre govern, que a més a més forma part d'un estat que està negociant el seu propi rescat, eh? Aquest és el quadre.

I, miri, la situació de la societat és que els darrers dos anys cada dia 192 persones s'han quedat a l'atur. La pobresa en termes, diguem-ne econòmics, està, el risc de pobresa, en el 21,9 per cent. Nou joves, segons un informe recent, marxen de Catalunya cada dia. Agafi l'indicador que agafi, fins i tot les exportacions..., que és una dada positiva i que hi han dades positives en aquest camp, però fins i tot aquí això no és suficient perquè sortim de la crisi, per compensar la caiguda de la demanda interna. I, miri, del gener de 2011 a juny del 2012 les exportacions han crescut un 17 per cent, però en canvi l'ocupació en el sector manufacturer ha caigut un 11 per cent, perquè és la caiguda de la demanda la que estira l'economia cap a baix. I, pel que fa a l'endeutament de la Generalitat, si de 2008 a 2010 el deute es va incrementar en 512 milions mensuals, en els mesos del seu Govern s'ha incrementat 540 milions mensuals, un creixement de l'endeutament del 17 al 22 per cent. Jo crec

que aquesta és una realitat que no podem deixar de considerar.

Què ens preocupa en aquests moments? Miri, ens preocupa una cosa que tangencialment vostè deia abans, que deia: «Aquest no és un mecanisme ordinari, és un mecanisme que provoca molt soroll.» Jo tinc recollides les notícies de premsa d'aquest mes d'octubre, i realment és espectacular: que si arriben els diners, que si anem a pagar ara les farmàcies, que si no podem, que si hi ha hagut un retard, que si el 6 d'octubre..., que si es diu que es pagaran els concerts als centres escolars i hospitalaris que havien de cobrar el dia 30 de setembre, però hi ha hagut un retard però serà el 6 d'octubre... És a dir, el reguitzell és realment espectacular, no? I, pel que fa a les farmàcies, fins i tot –jo crec, una cosa que no havia passat mai– van fer un dia de vaga, no? I a més a més se'ls deu, a molts d'aquests concerts socials sanitaris, encara endarreriments del mes de juliol.

I, per tant, la primera pregunta, la qüestió que jo crec que vostè hauria d'esclarir és si es preveuen dificultats o no fins arribar a final d'any; quines són les perspectives que ens podríem trobar a inicis d'any; quin és el pla de pagaments del retard que tenen acumulat, tant concerts socials com sanitaris, per tant, quina és la previsió en aquest sentit. I jo crec que vostè a la compareixença que va fer a l'agost ens deia: «No puc garantir res», em sembla que la síntesi de la seva intervenció en aquells moments era: «No puc garantir res, no sé què pot passar els mesos següents.» Bé, la pregunta és si vostè ara pot garantir o no què és el que passarà els mesos següents.

I la segona qüestió que ens preocupa, i molt, és que vostè ha fet una descripció, si em permet, molt freda, molt tècnica, però jo crec que es dedueix de les seves mateixes paraules que és veritat..., aquell debat de si hi han condicions, o no, polítiques per a l'adhesió al Fons de liquiditat autonòmica ja és un tema tancat: hi han condicions polítiques i estem intervinguts. I el Govern del PP ha aprofitat una vegada més per a un nou pas en el seu procés de recentralització i per collar encara més i deixar sense marge les comunitats autònomes, acompanyat tot això d'una gran campanya mediàtica que culpabilitza de forma a més a més falsa i barroera les comunitats autònomes de la situació d'endeutament de les administracions públiques de l'Estat espanyol. Però vostès també són coresponsables de tot això, perquè van aprovar la Llei d'estabilitat pressupostària, que estableix aquests mecanismes d'intervenció, i es van abstenir pel que fa al Fons de liquidat al Congrés dels Diputats. Al final de tot, i ho diuen els articles 24 i 25 de la Llei d'estabilitat pressupostària, es diu, no?: la falta de remissió de documentació, la valoració desfavorable o l'incompliment del pla dona lloc a l'aplicació de mesures coercitives en el cas que no s'atenguin els requeriments que fa el Govern, que podrien arribar fins i tot, si així ho aprova la majoria absoluta del Senat, a aplicar l'article 155 de la Constitució, a obligar a l'execució forçosa de les mesures i, fins i tot, a donar instruccions directament a les autoritats de les comunitats autònomes. Per tant, intervenció de l'Estat, homes de negre i, sobretot, pel que es diu, una certa arbitrietat en la interpretació, també, d'aquestes condicions.

I la tercera cosa que volia esmentar és quines són les responsabilitats en tot això, perquè algunes responsabilitats

ha de tenir algú, en la situació que ens trobem, o quina anàlisi o quina valoració política fem de la situació en què ens trobem.

Miri, jo crec que, efectivament, el Govern del PP té moltes responsabilitats; també el Govern anterior del PSOE, pel que fa a l'incompliment de compromisos amb la Generalitat, i l'acumulació d'incompliments és molt gran –el Fons de competitivitat, la disposició addicional tercera, etcètera. Jo crec que el mecanisme del Fons de liquiditat és un mecanisme que el que fa és tenir controlades les comunitats autònomes, però no és un mecanisme estable, que resolgui de forma estructural els problemes que tenim i que vostè plantejava, i que el Govern de l'Estat és molt hipòcrita, perquè el Montoro reclama, o havia reclamat, no?, eurobons, però rebutja els «hispanbons». No volen que vinguin els homes de negre de la troica a Espanya però vol enviar els seus homes de negre a les comunitats autònomes. Planteja unes condicions per al rescat a través del Fons de liquiditat que suposa la fi de l'autogovern i exigeix flexibilitat a la Unió Europea quan estan negociant el seu propi rescat. Però, miri, jo crec que pel PP les comunitats autònomes no són en realitat estat, no formen part de l'Estat, perquè, si fossin realment pel PP part de l'Estat, traslladaria la flexibilització en el compliment dels terminis que adopta la Unió Europea pel que fa al compliment del dèficit a les comunitats autònomes i ajustaria la reducció del dèficit al pes real de cada administració en el conjunt de la despesa pública. Però, com que en realitat són una nosa, una càrrega, doncs, no són estat, no fa això que hauria de fer.

Però també quines són les seves..., què és el que vostès han fet, no? Miri, jo crec que vostès són còmplices intel·lectuals i materials de la situació en què ens trobem ara, en aquests moments, des del punt de vista que vostès han donat suport al marc conceptual, a la política d'austeritat que, en definitiva, ens ha portat a la situació en què ens trobem i que, per les dades que jo li donava abans –increment de l'atur, estem en una nova recessió–, és una política fracassada. L'eix de la política Brusel·les-Madrid-Barcelona que aplica, en què ens fa recaure aquesta política, és una política absolutament fracassada. La prova és evident: estem en pitjor situació que fa dos anys i estem en una recessió econòmica, i el que és pitjor: no se li veu horitzó de sortida en les actuals circumstàncies.

Perquè vostè, tot i que ha dit en algun moment que la cura pot acabar matant el pacient, ha fet bandera d'aquesta política. I vostès mateixos, i vostè mateix, conseller, han demanat a l'Estat que fes més pel que fa a les retallades, les retallades de caràcter social, i que els deixessin fer més retallades: en el cas de l'educació amb l'increment de les ràtios, en el cas de la salut proposant vostè mateix l'increment del copagament de serveis sanitaris, o malgrat que després finalment van acabar votant-hi en contra, vostès sí que van dir: «Home, seria necessari apujar l'IVA i retallar els salaris dels funcionaris.» Això ens ha portat a aquesta no espiral de la prosperitat que havia dit el president Mas, sinó a una espiral de més retallades, més caiguda de la demanda, més atur i més dèficit, que és, en definitiva, la situació en què estem.

Per tant, jo crec que el balanç és molt negatiu: tres plans d'ajustos..., potser, si no hi arriba a haver la convocatòria d'eleccions, no sé si no estariem davant la necessitat d'un quart pla d'ajustos pressupostaris; potser ens l'hauriem de trobar després, aquest quart pla d'ajustos pressupostaris, perquè no quadra res, ni al Govern de l'Estat ni a vostès els quadra res, i difícilment es compliran els objectius de dèficit. I, miri, i el que jo crec que em sap més greu, perquè a més és un missatge molt negatiu de cara a la societat, és que no han aprofitat el marge de maniobra que els permeten les pròpies competències de la Generalitat. I ja sé que les propostes fiscals que nosaltres i altres grups els hem fet reiteradament aquesta legislatura, com la recuperació de l'impost de successions, no ho resolen tot i no cobreixen tot el marge de dificultat econòmica que té la Generalitat, però estariem en millors condicions que les que hi estem ara –d'això n'estic convençut– i, sobretot, haurien enviat un missatge a la societat que la sortida de la crisi, el cost de la sortida de la crisi i els costos de la crisi no recauen sempre en els mateixos sectors, en les classes populars, en els treballadors i les classes mitjanes. Tenien l'oportunitat d'enviar un missatge d'equitat i de solidaritat, amb un repartiment més just per la via fiscal, en lloc de retallar, redistribuir, que jo crec que és també el dilema en què ara mateix ens trobem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern... Senyor Mas-Collé, jo crec que, després d'escoltar-lo atentament, la seva intervenció tècnica –algú es queixava que havia fet una intervenció tècnica, que crec que és el que tocava, com a mínim inicialment, per saber quin és l'abast d'aquesta intervenció que patim, ja no *de facto*, sinó que ja som immersos dins d'una intervenció per part del Govern espanyol–, jo crec que hem de destacar l'oportunitat de la seva compareixença, perquè el nostre grup, el Grup d'Esquerra Republicana, la va demanar, i creiem que és oportuna, perquè hem tingut consciència per part del Govern i d'un portaveu, doncs, oficial, com és vostè, de quin és l'abast i les llacunes i les ambigüitats que té aquesta intervenció. Perquè després en les preguntes que li faré vull que vostè m'expliqui algunes de les afirmacions que ha fet, que jo les entenc i les assumeixo com a afirmacions greus, de les llacunes, de discrecionalitat que té aquest Fons de liquiditat per part de l'Estat a l'hora de decidir determinats àmbits, no?

Però deixi'm que abans faci una pregunta. Vostè s'ha preguntat per què som aquí, i vostè ha fet una referència que som aquí per les raons de context internacional, per la crisi de l'euro, per la crisi financera, per la bombolla immobiliària en l'àmbit espanyol, que evidentment també ens afecta, però crec que hem d'afegir també que aquí hi ha una sèrie de problemes acumulats que també redunden sobre aquest problema. Som aquí

també, més enllà del context internacional, per un dèficit fiscal, per molt que algú s'entesti a negar-lo, perquè Catalunya paga molts impostos i l'Estat en retorna una part minsa; per una sèrie de deutes i de morositat per part del Govern espanyol, l'actual del Partit Popular i l'anterior del Partit Socialista Obrer Espanyol, que no paga, no paga a Catalunya, es fa sempre..., intenta, doncs, esquivar els seus deures. I també som aquí per una recessió econòmica, doncs, que també ens afecta, evidentment, només faltaria.

Però, com va dir una vegada..., com li va passar una vegada al president Pujol, que a Itàlia va dir que era la Generalitat i el van confondre amb una companyia d'assegurances –es van pensar que era la Generali–, el que és evident és que si nosaltres fóssim una empresa privada, si la Generalitat fos una empresa privada, el més lògic i la recomanació és dir-li: «Escolti, faci suspensió de pagaments i torni les claus a Madrid, i que s'espavilin ells.» Perquè després del que ha explicat, és a dir, el camí de traves per aconseguir finançament d'uns recursos que genera Catalunya..., perquè no estem demanant res que no sigui nostre; és a dir, aquests recursos que estem demanant i que l'ICO pagarà a proveïdors i a venciments, són recursos que genera amb escreix Catalunya, famílies i empreses, amb els nostres impostos. Hem d'anar a demanar i a pagar interessos per uns recursos que són nostres. Perquè, si no, senyor Mas-Colell, estem demanant, a l'ordre..., en aquests moments el que estem demanant són uns 5.433 milions. Però la pregunta és: si l'Estat hagués fet el pagament de deutes, que vostès mateixos han calculat en 8.600 milions de deutes, que és la morositat que té l'Estat amb Catalunya, hauria calgut això? Primera pregunta. Si l'Estat hagués complert, caldria acollir-nos al Fons de liquiditat? I quan dic «complert» parlo, per exemple, dels 5.700 milions d'euros en infraestructures que es deuen, els 1.450 del Fons de competitivitat del 2011, els 759 de la liquidació a inversions no executades de la disposició addicional tercera, els 219 del 2009 o els 472 del deute històric de la sanitat catalana amb la seguretat social abans del traspàs de l'any 95. Primera pregunta: si l'Estat no hagués estat morós, l'Estat espanyol, ja venint del senyor Zapatero i hem acabat amb el senyor Rajoy, hauria calgut? –primera pregunta.

La segona pregunta que li vull fer és: què passarà si l'ICO, que és qui ha de pagar els venciments i els proveïdors, decideix, discrecionalment, dir que no paga a un proveïdor o un venciment, per les raons ics que siguin, o, en definitiva, l'ICO decideix fer prelacions, decideix dir qui paga primer i qui no paga primer, perquè, evidentment, això pot acabar generant encara més deute a la Generalitat.

Tercera pregunta: preveu demanar més recursos per a l'any..., per al 2013, o creu que amb aquesta xifra que s'ha demanat ja fem..., ja tapem el forat, per dir-ho d'alguna manera?

Una altra pregunta: vostè ha parlat d'ensurts ordinaris. Si el sistema no fos extraordinari –com ha dit i ha definit molt bé–, i fos, doncs, un sistema ordinari, estable, amb continuïtat... –sabem que no pot ser infinit, però ha de tenir uns terminis raonables, perquè això seria el

que tocaria–, diu: «Ens estalviariem ensurts ordinaris.» A què es refereix quan parla d'ensurts ordinaris?

Una altra pregunta: per què l'Agència Espanyola segueix cobrant l'impost de patrimoni que bàsicament paguem els catalans com s'ha pogut comprovar? Tenen algun pla d'urgència per preveure que això ho acabarem recaptant des d'aquí? I, com a mínim, ja sé que estem parlant de xifres baixes. Abans, l'anterior portaveu que m'ha precedit, deia que és evident que hi ha altra política fiscal i de distribució, però que també estem de quantitats, ell ho ha reconegut, com també ho reconeixem nosaltres, que estem parlant, de vegades, de quantitats mínimes; però, en definitiva, és enviar el missatge. Aquest missatge a la ciutadania, escolti, aquest impost de patrimoni el podem recaptar nosaltres? Això és possible? Podrem fer-ho més endavant?

I una altra pregunta ja més política: vostè creu que hi ha una cursa entre el Govern espanyol i el Govern català a veure qui acaba sotmetent-se primer al rescat? Perquè..., vostè creu que el Govern del senyor Rajoy espera que passin les eleccions catalanes per acollir-se al rescat? Perquè tot sembla que cada dia que passa es van pagant interessos, es van acumulant interessos; però, en definitiva, la inactivitat del Govern espanyol és absoluta.

Una altra pregunta, crec, que vagin potser els que ens escolten, però, els pot interessar: tot aquest procés de provisionalitat, d'excepcionalitat en què estem immersos –i que vostè ho ha explicat bé, molt bé–, vostè creu que forma part d'aquest pla de criminalització de les comunitats autònomes que el Govern espanyol ha anat airejant a nivell internacional per a buscar culpables a l'hora de no assumir les seves pròpies responsabilitats? Perquè, és clar, si no hi hagués aquest procés de criminalització permanent, del deute de les comunitats autònomes, que sabem que no és ni de bona part el principal problema del deute públic espanyol, vostè creu que, en definitiva, forma part d'aquest pla preconcebut?

I, és clar, avui aquí hem sentit que algú demanava prudència quan es parla de balances fiscals, no?, diu: «Prudència, tots els mètodes de càlcul, prudència quan es parla dels 16.000 milions, quan es parla del dèficit acumulat.» Bé. Jo crec que la prudència és un valor en política. I tant! I prudència també implica no anar tot el dia, doncs, marejant la Unió Europea, obligant-los a escriure cartes. I prudència vol dir, també, no apellar a l'exèrcit. Prudència vol dir no apellar a dir que no es pagaran les pensions als catalans, com si les pensions fossin del Partit Popular, perquè ara ja sembla que gairebé la pensió que paguen als ciutadans de Catalunya formin part del patrimoni o del pressupost del Partit Popular, no? Ells decideixen si els catalans cobren pensions o no cobren pensions que s'han treballat, no? Per tant, la prudència és un valor.

Però, amb tota la prudència, conseller, el que ha explicat vostè aquí és descarnadament quina és de les condicions d'aquest rescat, eh?, d'aquesta intervenció, però el que sí que ha deixat ben clar és que aquí hi ha llacunes d'interpretació i de discrecionalitat per part del Govern de l'Estat. Que, en qualsevol moment, el senyor Montoro o el senyor Rajoy –quan decideixi–, o el subsecretari d'Estat de torn, que manen molt, com vos-

tè sap perfectament, decideixin, doncs, que les condicions tenen implicacions polítiques. Ahir ho deia quan demanàvem..., sollicitàvem la seva compareixença i explicava que un diari de Madrid, o font autoritzada del Partit Popular, com és el diari *El Mundo*, deia que les condicions també implicaran que Catalunya acati la disciplina de la unitat de mercat. Vostè això..., per algun moment algú li ho ha insinuat des de Madrid o són fantasies d'aquestes que ens vénen, a vegades, de ponent enllà?

Per exemple, també s'alludeix que aquesta mena de comissió de treball de bones pràctiques, vostè també ho ha deixat ben palès quan parlava de bones pràctiques com si fos un criteri universal, vostè ha dit, no?, no hi ha un criteri universal de què són bones pràctiques o no; però, en definitiva, aquí també entrarem en un terreny on el Govern de Madrid decidirà què és una bona pràctica en l'àmbit de l'educació o en l'àmbit de la sanitat o en l'àmbit de la despesa i de la inversió pública.

Tota aquesta discrecionalitat ens porta més conflicte polític. No ens enganyem, som instal·lats aquí. I, per tant, crec que, si no hi havia més remei i vostè considera que no hi havia més remei, podem entendre això com un pedaç, eh? Abans la gent quan tenia un problema i no anava el fisioterapeuta es posava un pegat de Sor Virgínia, eh? Eren uns pegats que la gent es posava al dolor muscular, fa molts anys enrere. No sé si hi haurem de tornar, vista la precarietat de la sanitat pública, però, vull dir, això és un pegat Sor Virgínia. Però, vostè creu que, més enllà d'això, hi ha sortida? Perquè..., 2013, jo li he fet la pregunta anteriorment, haurem d'ampliar els recursos que haurem de demanar al Fons de liquiditat?

Això no té sortida. Estem en el col·lapse. I vostè ja ha acabat dient que finalment, vist tot això, doncs, vostè diu: «No ens queda altra sortida que és apel·lar que Catalunya pugui sortir-se'n per si mateixa i que puguem anar als mercats financers com un estat independent, que és l'única fórmula que pots anar a negociar i a col·locar deute.» Això és evident. Però, mentrestant, tenim un problema. I jo el que vull és que el conseller de la Generalitat parli clar i digui ben clar i ben palès que aquí hi haurà decisions polítiques que acabaran afectant la ciutadania de Catalunya, acabaran afectant les famílies, acabaran afectant els sectors socials implicats, des d'un interí de la Generalitat en l'àmbit de l'Educació que no pot treballar i que això fa que augmenti les ràtios, i això tindrà conseqüències a les llistes d'espera dels hospitals i tindrà conseqüències a l'hora d'aplicar les lleis de política social.

Volem escoltar això, perquè, si no, la ciutadania no és conscient del que està passant. Ens perdem en debats tècnics. La gent ha de saber que la intervenció i el rescat de la Generalitat per part del Govern espanyol tindrà conseqüències sobre les seves butxaques, com les ha tingudes, i ho hem vist i ho estem patint, la pujada indiscriminada de l'IVA, que està destrossant l'economia. Possiblement, són grans ingressos per a Hisenda. Avui se n'alegrava el senyor Montoro que deia que la Hisenda havia ingressat més recursos, però ha tingut efectes devastadors sobre la demanda interna, però, sobretot,

també, sobre treballadors autònoms i petites, mitjanes i grans empreses, i usuaris i consumidors en general.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'excellentíssim senyor, Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora. Honorable conseller Mas-Colell, jo sento dir que vostè s'ha limitat, ha confós la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya amb una classe de..., segurament no de P3, sinó d'un nivell una mica superior. S'ha limitat a contar-nos el que ja sabem, que és llegir el Butlletí Oficial de l'Estat i les instruccions del Ministeri amb una certa glossa, però sense parlar en absolut ni de les causes, ni parlar en absolut de què pensa fer al davant d'aquesta situació, ni per què han portat vostès –vostès, el seu Govern, el Govern del candidat Mas, i vostè, com a conseller de Convergència i Unió– a aquesta situació.

Jo recordo una petita dada, i és que vostè mateix va fer públic, segons els seus propis càlculs, amb els quals estem d'acord, que hi ha una qüestió prèvia. No parlem aquí de Lehman Brothers, no parlem aquí d'una crisi financera internacional, parlem d'una cosa molt concreta i específica: l'Administració de la qual vostè és conseller no recapta dels impostos que es paguen a Catalunya per part dels ciutadans i les empreses no arriba ni al 5 per cent dels impostos que paguem, ni al 5 per cent. I, a més, l'altre 95 per cent..., més del 95 per cent que recapta l'Agència Tributària espanyola, també amb els seus propis càlculs, amb els quals estem d'acord, no en la quantificació, però sí en el percentatge, se'n queda una mica menys de la meitat. El resultat és que, de tots els impostos que paguem a Catalunya, empreses, ciutadans, aturats, jubilats, tothom, Espanya ens roba el 43 per cent. I no torna a Catalunya com a despesa pública més que un 5 per cent, que ja cobra la Generalitat, i un altre 52 per cent que torna d'Espanya via..., sobretot, com vostè sap, via d'allò que legalment està obligat com a despesa finalista de cara a les persones, sobretot el que són el pagament de les pensions.

Per tant, el que queda de cara a inversió pública, el que queda de cara a... –i el pagament dels seus funcionaris, entre ells la mateixa Policia Nacional i Guàrdia Civil que està a Catalunya dedicada bàsicament a tasques d'espionatge, com vostè sap–, el que queda, després d'això, són exclusivament unes quantitats molt minses que, a més, després no s'executen. En els últims deu anys la mitjana d'execució dels pressupostos de l'Estat de la inversió pública per a fer a Catalunya és..., no arriba ni al terç, no arriba ni al 35 per cent, segons dades de les cambres de comerç, mentre que, en canvi, a Espanya supera el cent per cent, el pressupost liquidat respecte al previst en la Llei de pressupostos.

Bé. Això implica aquesta situació en la qual ens trobem. Però, què han fet vostès en un any i mig? Perquè, és clar, això no és una classe. Vostè forma part d'un Govern, i el Govern se suposa que és per a diagnosticar, per a plane-

jar, per a proposar i per a portar a la pràctica i executar polítiques. Què han fet vostès durant aquest any i mig per impedir aquesta situació? Perquè ni tan sols es complís... ni pel Govern del PSOE ni pel Govern del PP —és a dir, pels governs espanyols, siguin del color que siguin—, que ni tan sols complissin les seves pròpies lleis i les seves pròpies obligacions com ara els pagaments del Fons de competitivitat, els fons d'inversió, dels diversos fons en els quals o bé els han quantificat i no els han pagat o bé directament els han quantificat a nivell zero, com ha fet en la Llei de pressupostos de l'any passat, l'actual Govern espanyol de torn.

Què han fet, vostès? Per una banda, una cosa, a efectes d'evitar el col·lapse de l'estat del benestar i de la societat catalana, recórrer a l'endeutament. Li recordo unes xifres: en els vint-i-tres anys dels governs Pujol el deute de la Generalitat va acabar en 10.900 milions d'euros. Set anys després, quan va acabar l'últim Govern del tripartit, ja estava en 31.741 milions d'euros, que és el mateix que va fer, en els últims anys sobretot, perquè aquesta explosió de deute es va produir els últims tres, quatre anys, quan va fracassar també l'anterior intent d'acord amb Espanya anomenat Estatut d'autonomia de Catalunya.

Però, què han fet vostès? Només l'any 2011 el deute de la Generalitat, sota el seu mandat, va augmentar en més de 10.000 milions d'euros, més del que s'havia acumulat en els vint-i-tres anys dels governs Pujol; un terç més del que s'havia acumulat en els trenta anys anteriors, més de 10.000 milions d'euros.

No n'hi havia d'altra, no li estic criticant d'haver fet això, de la mateixa manera que el Govern anterior, perquè l'alternativa encara era pitjor, l'alternativa era el col·lapse. Perquè l'única cosa que no han fet és això, a banda de queixar-se, a banda de plorar, a banda de denunciar. La part de denúncia em sembla molt correcta que hagin fet públiques les dades, les xifres i no maquillar aquesta situació d'escanyament premeditat per part d'Espanya envers el minso autogovern de la Generalitat que vostè representa en aquests moments, però plànyer, queixar-se i no fer absolutament res per redreçar-ho, excepte plànyer i queixar-se. Van amenaçar a portar l'Estat als tribunals. Afortunadament no ho van fer, perquè portar l'Estat espanyol als tribunals espanyols ja sap el resultat que dóna. *(Veus de fons.)*

I jugar-ho tot a una sola carta, que era el pacte fiscal: aconseguir que la Generalitat, en lloc de recaptar el 5 per cent dels impostos, recaptés el 100 per cent dels impostos, i, per tant, que tingués una situació de concert econòmic, equivalent a concert econòmic, no entrarem ara en detalls, com les diputacions forals d'Euskal Herria, d'Euskal Herria sud.

Bé. Això ha fracassat. I no perquè vostès no ho hagin intentat per totes les vies possibles, i no perquè, per altra banda, no els haguéssim avisat des del primer dia que això estava abocat al fracàs, de la mateixa manera que va fracassar l'Estatut i de la mateixa manera que la Comissió Mixta PSOE-PP, que respon al nom de Tribunal Constitucional, ja es va encarregar de dir que no hi havia cap possibilitat que Catalunya tingués el més mínim autogovern en matèria financera ni en matèria de res, *porque la parte no se relaciona con el todo.*

A partir d'aquí què és el que ens porta aquí a dir? Que una Generalitat de Catalunya, que, si fos un estat tindria, com vostè sap, el ràtio d'endeutament més baix de la Unió Europea, 21 per cent sobre el PIB, i més baix d'Europa després de Noruega, 21 per cent del PIB, i un dels més baixos del món..., en canvi, sent una comunitat autònoma sense capacitat fiscal, sense recaptació d'impostos, sense poder determinar el seus impostos, sense poder fer polítiques ni financeres, ni industrials, ni d'infraestructures, ni laborals, ni de cap mena..., llavors es converteix en un bo escombraria, que és en el que s'ha convertit en l'actualitat. Perquè això, perdoni que li ho digui, o..., en fi, no més aviat perdoni que li digui, no és el resultat de la seva gestió, és el resultat de la seva impotència. És el resultat de la seva impotència al davant d'una situació estructural que no dóna cap possibilitat de sortida, excepte, evidentment, la independència, perquè llavors sí que la ràtio deute/PIB és una ràtio de les mil·lors del món, amb el 21 per cent de deute sobre PIB.

Però què ens ha vingut a dir ara? Doncs, amb aquesta situació d'escanyament, de bloqueig, de no tirar endavant, de fracàs, de tot..., la fugida endavant: estem demanant un préstec al lladre de 5.000 milions d'euros. Perquè ha dit vostè: «No, miri, és que són els nostres diners.» No, escolti..., sí, és clar, perquè hi ha un lladre, anomenat Espanya, que prèviament ens roba els diners. I llavors van a allà vostès a demanar almoïna, i demanen un préstec, préstec amb condicions evidentment d'interessos i préstec amb condicions polítiques; préstec que suposa que a partir d'aquest moment la capacitat d'actuació, ja molt reduïda de la Generalitat de Catalunya, passa a ser pràcticament zero, perquè està a disposició plena i absoluta dels capricis, de la voluntat i de la voluntat de destrucció i escanyament de Catalunya i de la societat catalana pel Govern espanyol, en l'actualitat del PP, com abans era del PSOE.

Per 5.000 milions d'euros vostès han liquidat el que quedava de possibilitats de fer polítiques pròpies, perquè a partir d'ara el Govern espanyol podrà fer exactament el que li doni la gana sobre qualsevol cosa, entre altres coses continuar la pràctica de tortura psicològica que portin amb vostès, i de la qual evidentment ens sentim absolutament solidaris i els en planyem, de no complir ni tan sols les dades, les dates i els terminis en els quals s'han de fer les transferències i les entregues dels diners. De manera que ens trobem amb un economista de primera fila mundial com és vostè reduït a la condició de ser un comptable que no té més que repartir misèria i fer retallades per a repartir misèria i anar empaitant un morós a efectes que envii la transferència el dia que li toca, cosa que no fa, cosa que el permet humiliar públicament tant el president de la Generalitat, ara candidat Mas, com a vostè mateix, que han de sortir públicament dient «no hi han diners», o el portaveu del seu Govern, que ha de sortir públicament dient «la prioritat del Govern és arribar a fi de mes». En això han acabat els trenta-dos anys d'autonomia dintre de la monarquia parlamentària espanyola, en un govern de la Generalitat que no té cap altra prioritat que arribar a fi de mes.

És la crònica d'una mort anunciada. Ja va anunciar-ho, precisament, no com a mort anunciada sinó com a «asfixia premeditada», el malaguanyat Trias Fargas fa molt

anys. I d'aquí, d'allà, d'aquelles bases que s'hi van posar, s'arriba a aquesta situació. I una situació en la qual a més..., i totalment d'acord amb els que m'han precedit en l'ús de la paraula, una situació que no és només de qüestions financeres o macrofinanceres, perquè d'aquí vénen uns resultats; d'aquí ve una destrucció d'ocupació accelerada; d'aquí ve un 25 per cent d'atur; d'aquí ve un 50 per cent d'atur juvenil; d'aquí vénen les 250.000 famílies que no tenen cap membre que tingui feina a Catalunya; d'aquí ve que seguim, Catalunya, els líders en suspensió de pagaments d'empreses, en destrucció d'ocupació d'autònoms; d'aquí ve el creixement de la pobresa infantil; d'aquí ve una societat que s'esfondra i en la qual la gent comença a votar amb els peus, anant-se'n fora a buscar la feina que aquí no troben –a buscar la feina que aquí no troben.

Per tant, senyor Mas-Colell, jo crec que aquest debat l'hauríem d'haver tingut en un altre moment, ja ho vaig dir ahir; no és la Diputació Permanent, quan el Parlament està dissolt, a qui li correspon ni fer aquesta compareixença ni fer aquest debat. Però ara del que es tracta és que deixin de fugir d'estudi com han fet durant any i mig, que deixin d'agafar vies fracassades d'antuvi i que no aboquen més que a la frustració, i que d'una vegada agafin la via correcta, que es resol els problemes de la gent, perquè els problemes no són de l'Administració pública, sinó de la gent, que és la de per fi alliberar-nos de qui ens mana, ens escanya, ens enganya i ens roba, que és Espanya.

Moltes gràcies per la seva compareixença, senyor Mas-Colell.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, començarem per donar la benvinguda a aquesta comissió al conseller, a la senyora Arderiu i al senyor Òliva; siguin tots molt benvinguts.

I, si vostè m'ho permet, conseller, aïllar una incògnita que ha planat amb la primera intervenció del principal grup de l'oposició en el sentit següent: manca transparència, sobra instrumentalització de la democràcia. Això és el que se'ns ha dit. Manca transparència i sobra instrumentalització de la democràcia. Sense entrar en polèmiques –són paraules gruixudes–, senzillament per oposar-me a aquest tipus, doncs, de plantejament. Vostè està aquí i fa una intervenció molt detallada –ara m'hi referiré–, i el president Mas té un conjunt de dies per comparèixer davant d'aquesta Diputació Permanent, eh?, cosa que es va aprovar ahir en aquesta mateixa comissió. Nego, per tant, la premissa major.

I en un context, permeti'm dir-li-ho, en què la darrera afirmació del diputat López Tena també la subscriu: estem aquí en una diputació permanent parlant de coses que malauradament jo no em puc sostraure de dir-li que

tenen molt a veure –molt a veure– amb la campanya electoral. I això s'ha de saber.

I des d'aquest punt de vista encara agraim més aquesta voluntat de transparència, de presència i d'explicacions polítiques per part de vostè a la Diputació Permanent; ve aquí i dona totes les explicacions que cal, per cert, en un tema del qual en aquest Parlament ja hem parlat. I vostè es feia ressò de la seva compareixença del 18 de setembre d'enguany.

Anem a la intervenció pròpiament dita. Vostè ha tingut una intervenció, senyor conseller, que ha dividit en dos blocs: un bloc tècnic i un bloc polític. Jo em referiré a quatre qüestions puntuals del bloc tècnic i a quatre qüestions puntuals del bloc polític, i amb això enllestirem la intervenció.

Respecte al bloc tècnic. Vostè ens ha tranquil·litat sobre una qüestió, doncs, d'extrema actualitat –l'he vist tranquil i ho celebro–: l'eventual dotació del pla i d'aquestes darreres dificultats que el Govern espanyol troba en les mateixes institucions; a saber, la provisió d'aquests 6.000 milions, que en principi venien de la loteria i que en això el senyor Montoro deu tenir algunes dificultats, com avui hem sabut.

Però jo m'he quedat tranquil, mentre vostè no em corregeixi, pel tipus de valoració que vostè ha fet i en el sentit de «no ens hem de preocupar, això quedarà cobert, malgrat aquestes dificultats a què avui fa front el Govern», malgrat que, probablement, si aquests 4.000 milions via bons haguessin tingut una altra dimensió, segurament parlariem de menys problemes i d'una fórmula des del nostre punt de vista més clara i més adequada a la petició que es formula.

La segona cosa que nosaltres compartim, i ens ha agradat l'explicació que vostè ha fet, són les condicions fiscals de la condicionalitat. Vostè ha parlat concretament de quatre condicions: el pla d'ajust, la reducció de l'import pendent del pagament a proveïdors, la màxima transparència i lògicament el paper de la intervenció. I vostè, a més, ha fet menció d'una comissió de treball.

A mi em sembla que el conjunt de les condicions de caràcter fiscal..., diguem-ne que són homologables. Si vostè no em diu el contrari, crec que així hauríem de valorar-ho. Són homologables. Formen part del que està succeint justament a tot Europa. És natural que se'ns demani, és natural òbviament que acceptem el principi de prudència financera, és natural que acceptem explícitament les normes, forma part de la naturalitat en un àmbit, en una operació d'aquestes característiques, com la que vostè ens ha presentat aquí.

La tercera cosa que ve té a veure amb la negociació aquesta, complexa, respecte al tram 1, que ja m'ho imagino. I vostè ha estat prudent i discret, però m'imagino les seves dificultats a l'hora de parlar exactament d'aquesta negociació, quan vostè parlava justament de les amortitzacions de préstecs de la banca internacional, i què hi entrava i què hi no entrava. Ja m'ho imagino; conec una miqueta aquest llenguatge, en sé les dificultats.

Però a mi m'agradaria rescatar les dues idees centrals d'aquesta complexa negociació. La primera és que és obvi: tant de bo tinguéssim, senyor conseller, una agència

tributària pròpia!, quants maldecaps i quants problemes ens estalviaríem, que vostè pateix... –algun diputat feia esment d'aquesta tortura psicològica a què el sotmetem, no sé si és així o no, però patim com a govern. I tant de bo entenguéssim el paper de l'agència tributària pròpia i com ens podríem estalviar bona part d'aquestes dificultats.

La segona té a veure amb una qüestió que no em puc estar de comentar, que és referent a la intervenció del diputat Rodríguez i del Partit Popular, no? O sigui, no, no puc entendre –senyor conseller, pots ser vostè en això ens podrà donar una miqueta més de detall, si ho creu oportú– aquesta obstinació per part del Partit Popular de prendre partit allà quan haurien de prendre partit aquí. Miri que em costa d'entendre! Per què? O sigui, per què aquesta obstinació d'insistir que sort en tenim, del Govern espanyol, que ens fa arribar aquests diners perquè subsistim. I ho diuen diputats catalans que saben, que sabem ple-gats, els diners que allà ens deuen?

Bé, seria prudent, probablement, senyor conseller, no parlar ni d'una cosa ni de l'altra, seria prudent. Perquè és veritat que uns i altres estem molt lligats a aquesta qüestió i que el Govern espanyol hi posa els diners, diners que se'ns deuen. Però no em puc estar de demanar-li una valoració, perquè tot seguit, tot seguit, tot seguit, acabem tenint la percepció que sort en tenim del Govern espanyol que ens fa tants i tants i tants favors. I això és una cosa que, davant de l'opinió pública, crec que val la pena que deixem clara.

I la darrera qüestió respecte a les qüestions tècniques té a veure amb l'operació formalitzada pròpiament dita. Només per tenir jo la seguretat... Vostè ens ha parlat d'aquesta modificació que es realitzava, i quan parlàvem de venciments financers ens parlava concretament d'uns 3.365 milions. Només per tenir-ne la seguretat. Crec, senyor conseller, que això seria si no tinguéssim en compte els 64 milions als quals vostè feia referència. I, quan parlem de venciments, finalment la xifra deu estar al voltant dels 3.302, 3.303 milions. Ho dic perquè el conjunt de venciments és una miqueta més ajustada en funció de la diferència d'aquests 64 milions que vostè ha tingut l'amabilitat i la gentilesa d'explicar-nos amb molt de detall; ens ha explicat coses d'un detall extraordinari, que mostren una voluntat de transparència des del meu punt de vista encomiable, elogiabile i que el nostre grup parlamentari valora.

Entrant a la segona part de la seva intervenció –té a veure amb el bloc més polític–, també voldria fer quatre consideracions lligades a algunes preguntes. Dir-li –no podia ser d'una altra manera– que la intervenció que vostè ha fet en l'àmbit del bloc polític, home, l'hem sentida; jo, diverses vegades; l'opinió pública catalana, diverses vegades. Però, clar, davant de la virtut d'insistir una i altra vegada sobre les mateixes qüestions, doncs, no ens podem inventar una resposta diferent. I vostè ha fet una intervenció molt semblat –jo la recordo clarament– a aquella que va fer el 18 de setembre aquí quan vam parlar del FLA. Pregunta: podria ser d'una altra manera? Doncs, no.

Però ha introduït un element sobre el qual sí que m'agradaria, conseller, que, si vostè ho creu oportú, ens

pogués il·lustrar amb una miqueta més de detall. Ha introduït la qüestió del rescat –«l'eventualitat», ha dit vostè, «l'eventualitat del rescat»; ho ha dit així, exactament, «l'eventualitat del rescat»– i ha lligat aquesta qüestió a les conveniències del Govern alemany.

La percepció que un té és que, més enllà del que finalment acabi fent el Govern espanyol, el marge de manobra per demanar aquest rescat que el Govern espanyol té és bastant més petit del que presumeix el president Rajoy. És a dir, aquí estem entestats en un debat, senyores i senyors diputats, que per què i per què no demanen el rescat les autoritats espanyoles?, què espera el president Rajoy a demanar el rescat?

I és una pregunta clarament formulada, i amb molt de sentit, senyor conseller, però jo crec que la pregunta l'hem de desplaçar. Per què no pot demanar o per què no convé que el senyor Rajoy demani el rescat? Coneixem les condicions que els alemanys estan plantejant seriosament perquè es plantegi el rescat, o no? Podria ser possible que el Govern espanyol a hores d'ara no conegui les condicions del rescat que ens plantegen els autoritats alemanyes, les autoritats europees? Podria ser que el Govern espanyol tingués la percepció que al Parlament alemany no hi haurà majoria suficient si no es té el vot dels liberals alemanys perquè es produeixi aquest rescat?

Com m'agradaria, senyor conseller, que vostès ens pogués il·lustrar i il·luminar sobre aquest aspecte, perquè ens trauríem de sobre aquesta discussió, a vegades tan estèril, de per què, per què, per què el senyor Rajoy no demana el rescat. I potser podrem saber-ho amb més detall. (*Veus de fons.*) Jo prefereixo que m'ho expliqui –disculpi'm, diputat– el conseller Mas-Colell. (*Veus de fons.*) Ho sé –ho sé–, i segur que ho sap. Un té les confiançaes que té. I jo li agraeixo que ens ho expliqui vostè, conseller Mas-Colell.

La segona qüestió té a veure amb aquesta insistència que vostè fa i que han recollit altres grups parlamentaris –els socialistes, el Grup d'Esquerra Republicana, el d'Iniciativa– sobre el tema dels «hispanos». Jo agraeixo aquesta insistència que vostè fa, convençut que no tenim altra garantia que la dels fluxos monetaris.

Pregunta: qui té els fluxos monetaris? L'Estat espanyol. L'Estat espanyol què té? L'única garantia. La pregunta és: podrien deixar d'improvisar en la línia de tenir un instrument com els «hispanos»? Crec que alguns diputats s'hi han referit, des de la diputada socialista, el diputat últim en la petició de la paraula..., també, hi insisteixo, els altres diputats. I m'agradaria que vostè pogués fer-nos alguna referència addicional, si ho creu convenient.

I, per acabar, les últimes dues qüestions. El senyor Puigercós feia petició d'una cosa que jo comparteixo. Ens cal, senyor conseller –la prova és la seva compareixença avui–, tota la informació possible. La prova és així. El senyor Puigercós ha fet una referència en el sentit..., ha donat tota una sèrie de dades –ja no diguem el senyor Vendrell–, el reguitzell de dades que coneixem: totes molt interessants, totes molt valuoses, totes les agraiem... Tot això s'ha de donar. Però a mi m'agradaria, senyor conseller, que veiéssim la diferència que hi ha entre la informació que es dona

i l'alarma que es crea. Són moltes les conferències i les trobades amb empresaris, amb treballadors, amb sindicats, amb tothom, en les quals em veig obligat a explicar exactament –exactament– quins són... «Quins creu vostè que són els dos problemes», em diem «Teixidó, més grans que ara pateix l'economia catalana?» Sempre explico –si no, em corregeix vostè– dos: el finançament, la manca de finançament per a les nostres petites i mitjanes empreses, u, i dos, la manca de confiança en què està absolutament enterrada l'economia catalana.

I crec que la manca de confiança... –crec que podem estar aquí d'acord pràcticament tots els diputats–, manca de liquiditat, manca de finançament, manca de confiança. I superar aquest estadi de manca de confiança exigeix, senyor conseller, no crear una situació que tingui a veure amb l'alarma. Podem demanar tota la informació que calgui, podem demanar tot el que ens convingui respecte a veure els escenaris clars, però aquesta alarma generalitzada, aquesta impugnació generalitzada crec que ja no ens convé, des del punt de vista de les nostres expectatives com a economia, com a país, per als empresaris, per als treballadors, per als professionals i per als autònoms.

Finale, respecte al tema d'aquest finançament que demanem amb el cap ben alt. A la força et pengen, senyor conseller. El demanem amb el cap ben alt, quin remei! Després de l'anàlisi que vostè ha fet, a la força ens pengen. I hem de demanar-lo i clar que l'hem de demanar amb el cap ben alt, en la línia de les consideracions que jo feia, matisant amigablement la intervenció del senyor Rodríguez sobre aquest punt, no?

Però vostè ha tret una conclusió que em sembla que podria ser la conclusió d'aquest debat: les coses estan d'una manera que només tenim un camí, des d'aquest punt de vista, i que és: millorar en tot el que calgui, acabar si és possible amb aquesta dependència que va escanyant i que va asfixiant l'economia catalana i el nostre país.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

La presidenta

Sí..., senyora Martínez-Sampere?

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Per al·lusions molt directes del senyor Teixidó i per aclarir, abans de la intervenció del conseller..., que li quedi clar que hi han acusacions que no... *(Pausa.)*

No, perquè el senyor Teixidó, que ja fa uns anys que em coneix, ja hauria de saber que si peço per excés d'alguna cosa és de contundència. I quan jo dic «semblaria que» és perquè vull dir «semblaria que»; si no, no tinc cap problema a fer el categòric i dir directament «és».

Jo no he acusat, en cap cas, el conseller –conseller, m'agradaria que li quedés clar– d'instrumentalitzar la democràcia..., o almenys, si li ha semblat així, li asseguro que no era la meva intenció dir –i no crec que ho hagi

dit– quelcom tan greu. Simplement, el que vull recordar és que a mi el que està passant, el que ens ha explicat avui el conseller, la intervenció de Catalunya em sembla un tema suficientment greu... –suficientment greu. Miri, cadascuna de les condicions que ha citat el conseller, si haguéssim governat nosaltres, haurien estat un mes de titulars; un mes de titulars per vint condicions hauríem fet la legislatura.

I, per tant, li ho dic: són suficientment greus com perquè tant el conseller com el president de la Generalitat compareguin a petició pròpia, ja no davant del Parlament, davant de la ciutadania de Catalunya. Perquè, li ho recordo, és avui aquí pels vots de l'oposició.

Simplement era al que em referia, perquè, si no, com que tots posem la democràcia en la nostra boca en temps de campanya electoral, ara més que mai –ara més que mai–, jo diria que podria semblar que acabem instrumentalitzant la democràcia. Però, en cap cas –i per això volia aclarir-ho, presidenta–, era una acusació directa al conseller Mas-Colell.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Brevíssimament, senyora presidenta, per dir, diputada, això que m'ha semblat entendre. Tinc la seguretat que quan vostè ho llegeixi al diari de sessions veurà que ho ha dit.

És clara, la seva explicació. Accepto la seva explicació, li ho agraeixo. La conec des de fa molt de temps –és veritat– i sé que això no ho pensa. Però, si alguna vegada un té la mala fortuna de formular les coses inadequadament, doncs, és normal que, des del grup que dona suport al Govern, diguem: la prova de l'acceptació de la presència de l'honorable senyor Mas-Colell aquí i l'eventual presència del president Mas aquí és aquesta voluntat de donar aquestes explicacions que vostè reclama, més enllà que ara, sense oblidar que estem en ple període electoral, en què tindrem l'oportunitat de donar tantes explicacions com la ciutadania ens demani, i veurem els resultats que la ciutadania fa d'aquestes explicacions que donem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Refent el que ja he fet abans, que és reconèixer i donar les gràcies de la presència de la senyora Georgina Arderiu, secretària general del departament, i del senyor Jordi Òliva, director general de Política Financera. I aprofito per donar les gràcies a tots els professionals de tresoreria, que treballen amb enorme intensitat i amb enorme

competència per assegurar el desenvolupament de la vida diària de la Generalitat.

Bé. Aniré contestant preguntes part per part. La primera és del PSC. Jo haig de tornar al tema que s'acaba de suscitar, perquè efectivament aquest és un tema important i jo el tenia apuntat aquí davant. Efectivament, aquí tinc escrit «instrumentalitzar la democràcia». Aquesta és una frase que vostè ha fet servir, no jo; vostè l'ha feta servir. I deixi'm dir-ho molt clar: sí, aquest acte avui és un acte... –digui-n'hi com vulgui, però–, és un acte relacionat amb les eleccions. És un acte que segurament no tindriem si no hi hagués eleccions.

Jo faig constar que moltes vegades he demanat la presència a les comissions del Parlament, però aquesta vegada no. No m'hauria passat pel cap demanar la presència a la Diputació Permanent abans d'unes eleccions. Joestic aquí perquè, com vostè acaba de dir molt orgullosa, ho ha demanat vostè, i per aixòestic aquí. Per tant..., que, a més a més, s'ompli la boca «d'instrumentalització de la democràcia» és una mica sorprenent. Efectivament, teníem eleccions, i vostè ha decidit que li convenia que jo aparegués avui aquí. I jo apareixo amb molt de gust, però faig constar: jo no ho he demanat, perquè no considerava que fos apropiat demanar-ho en un moment com aquest.

Diferents punts. Prudència financera, com ja he dit; això pot ser una complicació a curt termini, però, en general, pot acabar per a bé. Miri, a nosaltres ens truquen a la porta diàriament, diguem-ne, corredors d'institucions financeres i gent que et ve a oferir tractes financers, que se suposa que t'han de resoldre la vida. I, després, quan comencen a parlar, és a canvi d'uns tipus d'interès desorbitats, i és força còmode poder-los dir: «Miri, és que tenim un límit, que és 2,5 per sobre de l'Estat. Vostè està disposat a 2,5 per sobre de l'Estat?» I se'n van corrents i no tornen. Però, en fi, confesso que de vegades podries tenir la temptació de dir: «Estic disposat a pagar el que sigui per tres dies.» O sigui que això no és el més greu.

Bones pràctiques? Bé. Aquí faria una consideració general que toca diversos aspectes. S'ha dit que si fem de tècnics, etcètera. Que ningú s'enganyi: aquí fem política i tot és política. I jo mateix, de vegades, em vesteixo de tècnic, però jo faig política, i també em sembla que vostè ha dit que era independent. Jo no sóc independent des de finals de l'any 2003. Jo faig política, i fer política seriosament també implica conèixer detalls, prendre's els temes tècnics seriosament, etcètera.

Jo no li negaré que el meu ideal seria que el debat polític a Espanya pogués ser similar al debat polític a la Gran Bretanya. Sé que diran que Espanya no és la Gran Bretanya, però Espanya ha triat estar a la Unió Europea. I això imposa certes disciplines. A la Gran Bretanya poden, al mateix temps, tindre una màquina de gestió econòmica connectada amb l'europea que assegura raonablement bé la vida diària de l'economia i de la societat. I, al mateix temps –al mateix temps–, poden estar debatent temes polítics extremadament seriosos com pot ser si Escòcia se separa o no se separa del Regne Unit, o si Escòcia té el dret a decidir sobre si se separa o no se separa del Regne Unit. I jo crec que això és el que d'alguna manera hauria de ser el nostre refe-

rent. Nosaltres volem el dret a decidir –volem el dret a decidir–, però, alhora, volem que la màquina administrativa funcioni eficientment; per tant, fem política constantment.

Això s'aplica a allò de les bones pràctiques. Si se'ns volen imposar..., diguem-ne, coses polítiques sota el nom de «bones pràctiques», doncs, les resistirem; les resistirem fent política, la política que convingui a cada moment. I hi lluitarem políticament a cada moment: des de la perspectiva general del dret a decidir fins a tots els fronts que es puguin presentar. I si hi ha algú que vol portar aquest tema a l'article 155 o a vots al Senat és el seu problema, no és el nostre, nosaltres ho resistirem.

M'ha preguntat sobre el deute del tripartit. Jo tinc una certa sensació de *déjà vu* amb això. Jo no l'havia esmentat, però si vostè me'l fa esmentar, doncs, llavors he de dir que és un problema més, el deute heretat del tripartit, a tots els problemes que ja tenim. Però, miri, jo avui no tenia ganes de fer sang amb aquest tema, però si vostè me'l treu... Quedi clar que sí, que seria millor estar en aquesta situació havent començat amb uns nivells de deute més assumibles i de dèficit més assumibles i de despesa més assumible.

M'ha parlat d'autocrítica, dels bons patriòtics, etcètera. Miri, vostè ha tingut... Bé, quan vostè comenci a fer autocrítica sobre la seva trajectòria quan estava al Govern, no la seva personal, doncs, ja consideraré si jo n'he de fer; però no demani, tan carregada de raó, als altres autocrítica si vostè no ho practica.

De la Llei d'estabilitat, repeteixo el que moltes vegades ja hem dit: vostès van modificar la Constitució. No sé si he d'interpretar de les seves paraules que rectifica el fet que votessin la reforma de la Constitució. Si ho digués, reconeixeria que aquesta és una autocrítica, i crec que estaria bé, si això és el que vostè pensa.

Em dirigiré ara a les paraules del Partit Popular. Ha mencionat unes quantes xifres. Miri, nosaltres no controlem els ingressos. Els ingressos, com vostè sap, van *por la agencia del Estado*. Nosaltres, l'any 2011, excloent pagaments i interessos –que, evidentment, varen pujar–, vam reduir la despesa pública un 9 per cent i escaig. Si de vostès hagués depès, hauríem gastat més, eh? Però, en fi, vam fer aquest esforç, que en el context europeu ha estat un esforç notable. Després, com això es resol en termes de dèficit..., depens dels ingressos que tens i de les cises diverses que et fa l'Estat.

Diu que tenim dificultats amb privatitzacions. Bé, no és fàcil privatitzar coses; entre altres coses, si vols privatitzar bé.

Ahir ja em va sorprendre i avui em torna a sorprendre que vostè mencionï com un problema per a aquest Govern els ràtings i els comentaris de Standard & Poor's. Jo crec que no s'ho ha llegit, jo crec que no s'ha llegit el que va dir Standard & Poor's. Efectivament, Standard & Poor's va dir que el pacte fiscal era un problema, per les implicacions polítiques que tenia. Però sap per què ho deia Standard & Poor's? –i si ho llegeix ho veurà. Perquè Standard & Poor's contemplava la possibilitat –que jo diria que és impensable en el Regne

Unit, per exemple— que el Govern central represaliés Catalunya perquè estava reivindicat el pacte fiscal. Això és el que diu Standard & Poor's. Per tant, com que vostè suposo que pensa que al Govern central no li passarà pel cap represaliar-nos pel tema del pacte fiscal llavors, o per la reivindicació del dret a decidir ara, doncs, no li hauria de preocupar això de Standard & Poor's. I he de dir que amb els tractaments de tresoreria no tinc una evidència de cap gran esquema de represàlia. Crec que en el tractament del dia a dia de la liquiditat estan tractant Catalunya amb el mateix nivell de competència o d'incompetència que les altres comunitats autònomes. Però llegeixi-ho, llegeixi-s'ho, i veurà que la cosa per aquí.

I, és clar, a mi em deixa molt perplex, com li deixava al senyor Fernández Teixidó, aquesta actitud que està tenint el Partit Popular de, en fi, fer constatar constantment l'obvi; a saber, que els impostos i el tresor són del Govern central i que, per tant, no tenim altra opció de liquiditat que del Govern central, i que el Govern central fa, amb competència o incompetència, el que li toca fer per a totes les comunitats autònomes: Catalunya, València, etcètera; és part de la seva feina.

Però vostès a això li afegeixen allò que els nens, almenys a la meua època, en deien «fer elis, elis». No faré ara el gest, perquè aquí hi ha aquell senyor que em faria la fotografia fent el gest de l'elis, elis. Però, miri, quan tens un matrimoni en què el que controla —per les raons que sigui— la caixa, cada vegada que li dona diners a comptagotes a l'altra part, li fa elis, elis, escolti, aquest és un matrimoni que està preparat per a un divorci, eh? És així. Realment, no sé què pensen treure'n, d'aquesta actitud.

(Pausa.) Perdó, eh?

Iniciativa per Catalunya... Ha augmentat el deute, efectivament, ha augmentat molt. I aquí ara podríem argumentar, doncs... L'hem augmentat tots, perquè el fet és que tenim dèficit. Aquest dèficit es deu a moltes coses: es deu, efectivament, al dèficit fiscal territorial, i es deu a la crisi, i es deu al reconeixement molt tardà de la crisi. I, efectivament, aquest tema, com ja he indicat abans, l'estem tractant amb massa soroll i amb massa esments de procediments extraordinaris. Com he dit abans, jo crec que seria millor tractar tot aquest tema amb calma, tranquil·litat, tecnocràticament, si volen, i d'una manera que evités el soroll, perquè això, a més, seria un missatge bo de cara a la comunitat internacional.

De cara al 2013 —això m'ho ha preguntat vostè, però també m'ho ha preguntat el senyor Puigcercós—, ja ho he dit abans, com que no anticipo que de sobte tot millori, l'any 2013 de segur que es necessitarà una versió del Fons de liquiditat, que a mi m'agradaria que fos una versió ordinària, sistemàtica i sense sorolls, ni extremitats constants, ni corregudes al Congrés a dir: «Elis, elis, acabo d'enviar 60 milions a Catalunya.» Tot això ens ho podríem estalviar. Però, per descomptat que farà falta, perquè continuarem tenint necessitat de crèdits, ho repeteixo, de crèdits —«liquiditat» vol dir crèdits, coses per les quals es paga—, continuarem tenint necessitat de crèdits perquè tindrem venciments, venciments a curts i venciments a llarg, que s'hauran de finançar, tant de banca estrangera com d'emissions —recordi que l'any

vinent hi haurà..., també hi ha una minorista al mes de maig—, i també tindrem un pressupost que inclourà dèficit. I, per tant, efectivament, hi haurà necessitat..., i, ja dic, no només nosaltres, sinó que ja pot donar per segur que totes les comunitats autònomes de règim comú.

Nosaltres..., ha dit alguna cosa sobre el procés de recentralització. És clar que hi ha un instint recentralitzador en la política del Govern del Partit Popular. Mentre està passant tot el que està passant, doncs, cada dia es prenen mesures que van en aquesta direcció; és com si estiguessin amb pinyó fix o pilot automàtic a aquest respecte. I, per tant, això ho hem de resistir, i crec que ho estem resistint políticament, cada instància i en el panorama estratègic, polític, més general. Hi ha hagut tota una política esbiaixada cap a les autonomies en general, Catalunya en particular. A l'hora de..., jo què sé, de distribuir responsabilitats, doncs, si s'ha de dividir l'objectiu de dèficit, es divideix d'una manera totalment esbiaixada a favor de l'Estat —això ho hem discutit diverses vegades. Si puja l'IVA, això acaba sent una pèrdua neta d'ingressos per a nosaltres, i no una millora. Per què? Perquè no és cap millora d'ingressos, però, en canvi, nosaltres paguem IVA. L'Estat, quan li dius això, et diu: «Nosaltres també paguem IVA.» Oh i tant!, se'l paguen a si mateixos; jo a això ja hi firmaria. I són moltes, aquestes coses.

L'amnistia fiscal, en fi, és l'amnistia fiscal..., part de l'origen d'aquesta evasió fiscal és evasió d'impostos autònoms. Encara no he sentit que estigui previst que cap fracció dels ingressos per l'amnistia fiscal vagi cap a les comunitats autònomes.

I no vull pensar malament, no, no, no vull pensar malament, però algú podria pensar que ja s'està preparant la propera campanya de culpabilització de les comunitats autònomes, quan surtin les xifres del dèficit d'aquest any. Amb seguretat que tindrem alguna exhibició de suficiència de les autoritats del Govern central, etcètera.

Ens ha dit que som còmplices intel·lectuals de les polítiques d'austeritat... Home, jo em resisteixo a acceptar això. M'ha sentit moltes vegades parlar que pensem que a nivell europeu aquestes polítiques estan esbiaixades en contra del creixement. I, escolti, jo en general estic bastant d'acord quan llegeixo articles del Krugman o de l'Stiglitz. El que és clar —i, si vol, pregunti-ho a Krugman i a Stiglitz— és que no pots fer aquestes polítiques pel teu compte i abstraient-te de quina és la política general que s'imposa des d'Europa. Precisament perquè aspirem a una gestió econòmica, alhora política, però alhora ordenada, doncs, si ets part del vaixell europeu —i vull repetir que som part del vaixell europeu, volem ser part del vaixell europeu i sempre serem part del vaixell europeu—, en aquest cas cal actuar de conformitat amb les polítiques europees, i actuar de conformitat amb les polítiques europees vol dir actuar-hi bé, fer-ho amb una gestió econòmica acurada i afinada.

Esquerra Republicana... Sí, efectivament, el dèficit fiscal és un altre component que explica on som i és, en particular, quelcom molt perceptible pels nostres ciutadans. És més fàcil de percebre en situacions com l'actual l'enorme *gap*, l'enorme diferència entre el nivell de pressió fiscal que tenim i el nivell dels serveis que rebem, que, evidentment, no estan a l'altura del potencial

que la pressió fiscal hauria de representar. Així i tot, vull fer constar que l'oferta del pacte fiscal incloïa un component important de solidaritat.

No sé si l'he entès bé quan ha parlat de l'expressió de «suspensió de pagaments», però, en fi, amb aquesta excusa, aprofito per dir que és essencial per a Catalunya enviar el missatge que Catalunya complirà tots els compromisos que directament o indirectament hagin estat adquirits en nom de Catalunya, davant de tercers, davant dels ciutadans de Catalunya o davant de qui sigui. Hem d'aspirar que la Catalunya del futur sigui un país construït sobre la seguretat jurídica, i, per tant, les noves etapes de futur han de començar amb una adherència estricta a la seguretat jurídica i, per tant, hem d'assumir tots i cadascun dels contractes que, directament o indirectament, amb el seu nom o amb el nom dels que els representen, en cada moment, s'hagin adquirit.

Ha dit si el dèficit fiscal no hi fos, si necessitaríem..., etcètera. A veure, els temes de liquiditat s'han de separar dels temes pressupostaris. Evidentment, amb un sistema fiscal diferent, la nostra estructura pressupostària seria molt diferent. Ara bé, els temes de liquiditat són una altra cosa: el tancament dels mercats és real, es pot notar més o es pot notar menys; el pes del deute que tens compta; el fet que, si es mira les comunitats econòmiques espanyoles, les més endeutades són precisament les que tenen un dèficit fiscal territorial, vol dir que hi ha una connexió entre les estretors de liquiditat i el dèficit fiscal, però si això continua és possible que fins i tot Euskadi i Navarra es trobin amb problemes de liquiditat.

Què passa si l'ICO decideix fer prelacions? No en tenim l'evidència, però ja he dit abans que tot el que sigui discrecionalitat política nosaltres la combatrem. Ja li ho farem saber si es presenta algun cas d'aquest tipus.

Més el 2013, ja li ho he contestat.

Reconec que, si he dit l'expressió «ensurts ordinaris», vostè em preguntí què volia dir, perquè no sé què contestar-li, excepte que segurament devia voler dir «ensurts extraordinaris» i m'ha sortit «ensurts ordinaris». És quasi contradictori això d'«ensurts ordinaris»; potser vol dir un règim continuat on tenim un ensurt cada dia, eh? (*Pausa.*) Bé, jo crec que ho deixaré aquí.

El senyor López Tena ha donat tota una sèrie de xifres amb les quals no tinc..., que em sembla que eren acurades. Ha dit ell –i ho objecto– que no tenim altra prioritat que arribar a fi de mes. I ja li he dit abans que no es confongui. (*Veus de fons.*) Bé, com que no hi és, aquí, no cal... (*Pausa.*) Ah, bé, però ja està aquí. Gràcies per la substitució.

En fi, no es confongui; com ja he expressat abans aquí tenim una administració que, si hi som, hem de procurar fer funcionar amb tota l'efectivitat possible. Hi ha molts funcionaris que depenen, que tenen el dret a rebre les seves nòmines, a fer les transaccions normals, molts proveïdors, etcètera. Per tant, mentre hi hagi..., el Govern que estigui a càrrec d'aquesta màquina té la responsabilitat que aquesta funcioni el millor possible; no té la responsabilitat de fer veure que funciona, si no funciona. I, en fi, sempre és la seva tria si està en el Govern o no està en el Govern.

Aquesta feina, la feina de fer que la màquina administrativa funcioni adequadament, la fem, li puc dir que la fem amb orgull professional. I vull tornar a felicitar tots els professionals que estan garantint que això es faci de la forma millor possible.

A part d'això, doncs, vostè pot pensar que serà vostè i la seva política que tirarà endavant el programa del dret a decidir a Catalunya; nosaltres creiem que vostè s'equivoça i que el programa del dret a decidir s'impulsarà molt més des de la centralitat.

Respecte al que ha dit CiU, els 18.000 milions d'euros, vostè ha dit que l'han intranquil·litzat. Sí, jo estic convençut que aquí anem segurs, que no faltaran diners en el FLA.

Les condicions fiscals, sí, són homologables. Repeteixo el que he dit: tot el que siguin condicions financeres i fiscals amb les quals ja hem expressat acord en el pressupost o que són clarament imposicions europees, doncs, en fi, ens poden agradar més o menys, però anirem endavant; el que siguin distorsions polítiques, doncs, les combatrem.

Em demana que elabori més sobre el rescat espanyol, i, en particular, si coneixem les condicions. No, no coneixem les condicions. Jo crec que..., no sé si el Govern espanyol les coneix o no les coneix. Jo m'imagino que no, m'imagino que el que hi està havent és un procés de negociació. I és bo que hi sigui. Jo no empenyeria el Govern espanyol a demanar un rescat sense haver negociat abans les condicions; crec que és millor per a tots que les negociï. I, per tant, li dono un marge de confiança perquè faci aquesta negociació. I dono per descomptat que el lògic és que aquesta negociació no aparegui a primera pàgina dels diaris. Per tant, haig d'imaginar que això és el que en certa forma està passant.

I estic segur també que el context polític alemany és decisiu, perquè tots sabem que haurà d'haver-hi un vot a Alemanya i que aquest és un tema delicat; és possible que als alemanys els interessi no fer un vot només sobre Espanya sinó sobre Espanya, sobre Xipre, sobre Grècia, i que, per tant, també ells estiguin buscant el moment més convenient. I al final del camí segurament és difícil donar el pas si no hi ha una percepció d'urgència, d'urgència immediata.

O sigui que és molt possible que anem seguint d'aquesta manera; és possible, però molt poc probable, que en anar seguint d'aquesta manera s'clareixi l'horitzó i les coses comencin a anar millor, i és possible que hi hagi un ensurt –un ensurt extraordinari, no ordinari–, que hi hagi un ensurt que faci evident tant a l'opinió pública d'aquí com sobretot a l'opinió pública alemanya que cal fer alguna cosa i cal entrar en un procés de rescat, diguem-ne, amb condicions especials.

Ha parlat del finançament, de la importància d'evitar soroll i alarma. I ha dit que els dos problemes que tenim, que té l'economia catalana, són el finançament de les empreses i la manca de confiança. D'acord. Però vull fer una qualificació: jo hi afegiria un tercer, que és l'atur. L'atur jo quasi el posaria per davant de tots.

La manca de confiança, no ho sé, potser estic influït..., confesso que ahir a la nit vaig estar a Olot, a un sopar

amb empresaris. I em va sobtar la confiança que tenien, l'optimisme que respiraven. Era sorprenent –era sorprenent. Clarament, era gent batalladora, que estan conquerint mercats i que no estaven amb un esperit de lamentació. I, si hi va haver alguna lamentació, seria dir: «Escolta, aquests tràmits me'ls heu de fer en tres mesos i no en sis mesos», o «això, tal». Vaig sortir, la veritat, animat amb el tremp d'esperit empresarial que vaig detectar allí. I m'agradaria pensar..., i fins i tot els vaig dir: «Si...» –improbable, improbable–, «si detecto..., si ara comencessin a millorar les coses» –improbable–, «si ara comencessin a millorar les coses, jo diria que el vaig detectar per primera vegada a Olot, aquest nou esperit.» En fi, crec que hi ha més confiança de la que ens pensem. Entre altres coses, perquè hi ha més empreses capitalitzades del que ens pensem, i que, per tant, depenen menys del finançament.

En fi, després ha dit «el cap ben alt», i no sé si l'entès bé, com volent dir que amb el cap ben alt et poden penjar millor. Espero que no, eh?; el cap ben alt per veure per on vénen i per batallar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Iniciem el torn de rèplica pels diferents grups parlamentaris. Per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; gràcies, president. Sap què passa, conseller? He demanat expressament la paraula abans del seu torn de rèplica per matisar-li aquesta afirmació de què m'acusava el diputat Teixidó, i que segurament jo he pronunciat. Vostè no ha tingut ni la cortesia de reconèixer-ho, sinó que ha redoblat l'atac. Es retrata a si mateix. Per tant, deixem-ho aquí.

Miri, la democràcia avui vol canvis: dret a decidir, sí, i també unes altres actituds. I vostè no està aquí perquè hi han eleccions; vostè està aquí perquè no ha tingut l'actitud democràtica en el seu moment d'explicar, en una de les múltiples rodes de premsa que fan, ordinàries o extraordinàries, una cosa tan greu com és la intervenció de Catalunya. Ni vostè ni el molt honorable president de la Generalitat. I per això està vostè aquí; tots cancel·lant els nostres actes electorals per estar aquí atenent a les explicacions d'un fet tan greu com aquest.

Vostè diu que no és independent. Doncs, a mi em sap molt greu, conseller, a aquestes alçades de la seva vida. Jo ho intento ser. Tot i pertànyer a un corrent ideològic i tenir un carnet a la butxaca, com vostè el té, intento ser independent i pensar per mi mateixa. Intento ser-ho. I a això em referia. Perquè jo he vist un relat econòmic diferent del que tenen altres membres del seu partit i del seu Govern. I, per tant, jo li ho plantejava a vostè com una oportunitat per compartir diagnòstic i, per tant, per intentar trobar solucions compartides; com sempre, conseller. I tant, que tots fem política, eh? Després, com la fem és un altre tema. Tots fem política. Jo li oferiria compartir

una solució, i, com sempre, vostè ha triat la confrontació. Jo no sé qui està aquí per fer campanya electoral.

I, per últim, conseller, autocrítica. Miri, jo l'he escrit, l'autocrítica. I tant, que l'he escrit, l'autocrítica! Sobre la Constitució i sobre moltes altres coses. Està per escrit. Li puc passar, si vol, aquests articles; han estat publicats en premsa catalana. Ara bé, vostè entén que és el Govern de Catalunya que ha de retre comptes sobre les seves actuacions i que el paper democràtic de l'oposició és exigir-li aquest rendiment de comptes i aquestes rectificacions? I en això portem des del primer dia –des del primer dia– sense poder tenir un diàleg correcte Govern i oposició en aquest sentit.

I l'únic que em preocupa de tot això, si vol que li digui la veritat, en aquestes alçades, és que la pregunta que continua sense respondre són les conseqüències ciutadanes de tot això; crec que li ho hem preguntat tots, almenys els grups de la bancada esquerra, i continuem sense parlar, en absolut, d'això. Doncs, hi insisteixo, arribats a aquestes alçades, és la seva elecció. Vostè tria no explicar-nos això, vostè tria entrar en aquesta –amb les seves paraules– «esgrima», és vostè el Govern de Catalunya, i ja ens atendrem tots a les conseqüències, malauradament.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor vicepresident. Uns quants..., tres, quatre, comentaris com a molt sobre aspectes que ha comentat el conseller i algun que ha comentat el portaveu de Convergència i Unió, no?

Una primera consideració. Vostè ha dit –no referint-se a la meua intervenció, sinó referint-se a la intervenció de la senyora Martínez-Sampere– que Espanya no és la Gran Bretanya, no? I és cert. Entre d'altres coses perquè a Espanya tenim l'euro i a la Gran Bretanya no el tenen, l'euro, no? Però jo crec que segurament la diferència més important és que Catalunya tampoc no és Escòcia. I això també ho hem de tenir molt present.

Vostè també deia, amb relació al Partit Popular, que si..., deia: «Escolti'm, hi han hagut problemes d'execució pressupostària i el dèficit tampoc no s'ha reduït tant i si de vostès hagués depès hauríem gastat més.» Jo el que sí que li puc dir és que si de nosaltres hagués depès, més jo crec que no, com a màxim el mateix, però el que és segur és que haurien gastat bastant millor. Si haguessin complert els acords pressupostaris amb els quals van arribar amb el Partit Popular, com a mínim, segur que haurien gastat millor.

I el senyor Fernández Teixidó deia: «Per què el Govern espanyol no demana el rescat?» I jo el que li he de dir, a part de compartir el que ha dit el conseller, però, sí que li he de dir, al senyor Fernández Teixidó, que no m'estranya que vostès facin aquestes preguntes, perquè vostès tenen una forma de negociar extraordinàriament peculiar; per exemple, dient-li «macarra»

a aquell que ha d'autoritzar les operacions de finançament, per exemple; o dient que demanem 5.000 milions i que no se'ls acudeixi posar cap ni una condició, per exemple; o dient que «no donarem ni les gràcies», no cal que les donin, però tampoc no cal que explicitin que no volen donar-les; o organitzant manifestacions per separar-se d'aquells que en aquest moment estan ajudant a la liquiditat de Catalunya. Bé. Són formes de negociar diferents, i segurament les formes més discretes de negociar no tenen excessives conseqüències sobre les agències de qualificació del deute, i les formes de negociar més cridaneres fan témer que hi puguin haver represàlies, que no hi són, ni hi han sigut, ni hi seran, però segurament també és una conseqüència de determinades actituds i de determinades formes de negociar.

I ara permetin-me que els recordi que Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat tenien dues possibilitats per abordar el debat del pacte fiscal: la que han escollit, que és la de l'enfrontament, o en tenien una altra, que és la que el Partit Popular els vam posar sobre la taula, que era la de la negociació, que era la del diàleg, que era la de la revisió del model de finançament per aconseguir un model més just i més equilibrat. I era un model que tenia més possibilitats de tirar endavant, però vostès van preferir el model de la confrontació. I això també té conseqüències a les agències de qualificació. I així estem –i així estem.

Em permetran que, per acabar, simplement els faci la reflexió. Miri, nosaltres estem convençuts que tot el que passa, tot el que ens passa a Catalunya no és possible que sigui culpa dels altres –no és possible. Alguns errors haurem comès cadascun de nosaltres, siguem capaços de reconèixer-los i assumir-los proporcionalment a les responsabilitats que tenim cadascun de nosaltres, perquè, si no, honorable conseller, la percepció que tenim és que aquest Govern, a més a més de ser el més breu de la Generalitat contemporània de Catalunya, no ha estat el Govern dels millors, sinó que, segons vostès, ha estat el Govern dels perfectes. I, cregui'ns, estem convençuts que això no ha estat així.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies diputat. Per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, gràcies, president. Miri, per la qüestió..., jo voldria començar per la qüestió de la forma sobre la compareixença i l'electoralisme amb relació a la petició que vam fer el Grup d'Esquerra Republicana i el nostre grup sobre la seva compareixença aquí avui i la del president.

Si no compareixen quan s'ha fet efectiu el rescat i la intervenció de les finances de la Generalitat, quan volen comparèixer?, què ha de passar? Per tant, no estem gens d'acord amb aquesta apreciació que vostè feia d'electoralisme. Nosaltres demanem les compareixences quan hi ha raons greus suficients, fundades per fer-

ho, hi hagi eleccions o no hi hagi eleccions. I sembla que no voler donar aquestes explicacions és el que realment és electoralisme, no?

Segona qüestió, em deixa intranquil que vostè no doni una resposta segura, clara a la pregunta que li feia sobre els pagaments: sobre si hi haurà més dificultats de tresoreria o no a finals d'any; sobre què passa amb els concerts socials, sanitaris, educatius; sobre què passa en allò que es deu del mes de juliol i en alguns casos de mesos anteriors, si ja està definitivament resolt, si vostè realment pot garantir-ho o no.

Tercera qüestió. Miri, ara vostès, amb el Partit Popular, escenifiquen una confrontació, però jo li vull recordar d'on venim, no? Li vull recordar que, dels 26 reials decretats lleis aprovats en el Congrés dels Diputats, la major part dels quals incideixen i molt negativament en l'actual situació econòmica, 16 vostès els han votat a favor, 6 en contra i 4 abstencions, com, per exemple, van fer, que hi van votar a favor, en l'amnistia fiscal, que diu que ara nosaltres no ens beneficiarem, la Generalitat, doncs, també en l'amnistia fiscal vostès hi van votar a favor. Perquè vostès coincideixen amb el Partit Popular en una part molt substancial, amb el gruix, amb el nucli dur, amb l'essència de la política econòmica. Hi han coincidit aquesta legislatura, i per això els pressupostos han pogut tirar endavant, han format majoria en el Congrés dels Diputats, i, com els explico ara, hi han coincidit a Madrid de forma notable, no? Amb el nucli dur de la política econòmica que ens ha portat a aquesta situació sense sortida, vostès hi coincideixen.

Miri, nosaltres som molt crítics amb aquest fons de liquiditat i amb les condicions que s'hi posen, perquè suposa la intervenció *de facto*, la possibilitat d'intervenció de la Generalitat. Però, a més a més, perquè estableix unes condicions que nosaltres pensem, a través d'aquests plans d'ajustament, que són molt dures i que són molt negatives per les possibilitats de recuperació també de l'economia catalana, amb uns objectius d'acompliment del dèficit, en un període de temps molt curt que ens semblen inassolibles i que pesen com una llosa sobre les possibilitats de creixement i recuperació de l'economia catalana.

Perquè, mirin, aquest és el problema fonamental. El senyor Teixidó abans parlava de quins eren els problemes. Els problemes són de finançament, de sequera del crèdit, és l'objectiu; i, a més a més, les reformes financeres que s'han fet crec que no hi contribueixen en absolut, sinó tot el contrari. Però creiem que el problema principal, com vostè mateix reconeixia, conseller, és l'atur... –les dades de la darrera EPA són molt preocupants–, l'atur i que estem en recessió, que no hi ha creixement econòmic. No recuperarem la confiança. És impossible recuperar la confiança, si no hi ha una perspectiva de creixement econòmic i si no hi han mesures efectives per fer front al que ara és el principal problema, no només social, que això és evident, sinó també econòmic, com és l'atur.

Per tant, aquest mantra de la confiança com una cosa etèria..., no, la confiança es basa, jo ho crec, no tant en l'acompliment dels objectius del dèficit i del deute, sinó realment en el fet que si hi ha creixement disminueix l'atur, que, per altra banda, és l'única possibilitat

real de disminuir, de fer front a la..., de disminuir el dèficit i de fer front a l'endeutament.

Miri, respecte al que jo li deia de la seva complexitat intel·lectual amb les polítiques d'austeritat, vostès això ho han començat a matisar darrerament però les cites del president de la Generalitat, no només a favor d'aquest model d'austeritat, sinó fent bandera d'aquesta política i volent quedar davant de l'Estat i davant de Brussel·les com els més avançats de la classe..., n'hi ha un cabàs de declaracions d'aquest tipus a favor d'aquesta política sense matisos, i ara l'estan matisant: el president va anar a Portugal a explicar el bé que ho estaven fent aquí a Catalunya i a dir també el bé que ho estaven fent a Portugal, no?

Mirin, nosaltres pensem que aquesta política, jo crec que un govern ha de dir..., no ha de generar alarma però ha de dir la veritat. Aquesta política que s'està duent a terme no ens porta enlloc –no ens porta enlloc.

Mirin, el dia 14 de novembre hi haurà una vaga general de caràcter europeu que jo crec que ha de ser també una gran oportunitat per la ciutadania per dir no a aquesta política que no ens porta enlloc, per dir no al Govern de la Generalitat, per dir no al Govern de Madrid i per dir no, també, a Brussel·les.

I miri, ja per acabar, nosaltres, com vostè sap, som partidaris del dret a decidir, que creiem que s'ha d'exercir la propera legislatura com el mitjà més raonable democràticament per desencallar el conflicte que hi ha amb l'Estat.

Nosaltres som partidaris, perquè també pensem que és un dret dels ciutadans, que hi hagi una bona administració, sens dubte. Però també nosaltres som molt partidaris de garantir, per tots els mitjans possibles, els drets socials. Perquè sense drets socials no serem un país ni avançat, ni modern, ni europeu. I el problema és que aquestes polítiques, aquestes polítiques d'austeritat destructiva, aquesta política obsessiva de reducció del dèficit i del deute es fa justament a costa dels drets socials que afecten la majoria i no a costa dels ingressos, dels guanys que fa la minoria que ara amb la crisi, fins i tot, i ho diuen totes les estadístiques, s'està enriquint.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable diputat senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Jo crec, senyor Mas-Colell, no comparteixo quan vostè diu que vostè ha vingut avui aquí per electoralisme. El meu grup, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, va demanar la seva companyia. I crec que vostè, com els vaig dir ahir a altres consellers, el conseller Mena i el conseller Cleries, haurien d'agrair, de poder venir aquí.

Perquè..., quan la gent es manifesta davant de la Generalitat, quan la gent ocupa per protestar pels seus drets, que veuen esmicolats, la plaça de Sant Jaume, la gent ha de saber que no tot el culpable, no tota la responsabilitat és

de la plaça de Sant Jaume. I quan vostè ha explicat avui aquí les condicions d'aquest rescat, d'aquest fons de liquiditat, ajuda a explicar que aquí hi ha responsabilitats compartides.

Perquè algú es preguntava, diu: «Alguna cosa hem fet malament, han fet malament el Govern aquest o el Govern anterior o els governs catalans...» Alguna cosa malament també fem els catalans, evidentment. Els catalans no som perfectes, malgrat que Francesc Pujols sostenia que hi tendim a la perfecció, però no som perfectes. Però jo crec que sí que hi ha un error que hem d'explicar: el nostre gran error és haver perdut vint-i-tres anys pensant-nos que ens podem entendre amb Espanya, i amb Espanya és molt difícil d'entendre'ns. I vostè avui ja ha explicat el camp de mines que significa aquest fons de liquiditat, perquè l'arbitrarietat, la discrecionalitat que tindran el senyor Montoro i companyia de decidir ara sí, ara no, i ara m'arreglaràs això, i ara em retallaràs l'altre, és absoluta. I vostè diu: «Ens plantarem, ens defensarem i ho combatrem.» D'acord. No ens queda cap més remei mentre no siguem un país independent. Però vostè entendrà que això no genera ni seguretat a la mateixa Administració catalana i menys seguretat als ciutadans d'aquest país.

I no ens convé això d'Espanya. I aquest és el gran error que hem fet. Perquè fixis quina diferència hi ha entre Espanya i Catalunya. Avui hem sentit aquí a parlar de diputats d'un partit espanyol. I ens diu: «Escolti...» –miri quina diferència del llenguatge, quina perversió del llenguatge–, diu: «Vostès..., ajudem.» Diu: «No, aquí es confon l'ajuda per xantatge.» El Fons de liquiditat és un xantatge, és un xantatge que es fa a Catalunya, se li posa la pistola al pit: «Vostè vol pagar a proveïdors?, vostè vol pagar venciments?, vostè m'ha d'acceptar unes condicions de recentralització.» Això no és ajuda, d'això se'n diu «xantatge». Aquesta és la diferència de quan parla un polític espanyol i un polític català. El polític català parla de xantatge i un polític espanyol parla d'ajuda o de solidaritat secular, d'aquest concepte de solidaritat interterritorial, que nosaltres en diem «espoli». La diferència entre un polític espanyol és parlar de solidaritat i nosaltres parlem d'aquesta pistola al pit que se'n diu «solidaritat» que nosaltres en diem «espoli», és una diferència de llenguatge clara.

O l'última és: «Es parla de confrontació.» Diuen, vostès: «Aquest Govern, els partits nacionalistes, independentistes busquen la confrontació.» Perdoni, nosaltres, els polítics catalans en diem: «El dret a la legítima defensa.» Això no és confrontació, això és el dret a la legítima defensa. I deia Fanon, un teòric de l'independentisme de la Martinica, deia: «Quan el botxí li diu a la víctima "botxí" és que el procés ja ha arribat a un punt de no-retorn.» M'agradaria pensar que estem en aquest punt de no-retorn i que algun dia això s'acabarà.

I acabo. Crec, senyor Mas-Colell, que vostè no ha explicat..., ja sé que no ens en sortirem, deixem-ho córrer, però crec que vostè ha explicat tècnicament quines eren les condicions d'aquest Fons de liquiditat, però no ha explicat, no s'ha aventurat a fer una lectura política –perquè tot és política–, no s'ha aventurat a fer..., de dir quins poden ser els graus i exemples d'arbitrarietat que farà el Govern espanyol. I jo li he dit..., aquest portaveu humil-

ment li ha fet un prec: expliqui-les. Perquè la ciutadania ha de saber què es trobarà, i que, després, quan aquelles persones, com deia al principi, vagin a la plaça Sant Jaume, sàpiguen conscientment de qui era la responsabilitat compartida de les retallades que s'estan produint en el sector de l'educació, de la salut, o els problemes en general que es troben des d'empreses que poden acollir-se a recursos de la Generalitat o que són proveïdores de la Generalitat.

Crec que vostès tenien una oportunitat avui per explicar-ho; no per escapolir-se de la responsabilitat, no per espolsar-se la responsabilitat, sinó senzillament perquè la ciutadania sàpiga –i aprofitar aquesta tribuna–, en definitiva, a què ens hem d'atendre.

I finalment: tot és electoralisme avui en dia. Estem en plena campanya, senyor Mas-Colell. I aquesta frase, deixem-la estar, perquè tot és política. Jo desconfio..., i em sembla que és el bon sentit democràtic, i vostè també, eh?, desconfiar d'aquelles persones que diuen: «Això és política.» Malament. Tot és política. I en el moment que estem, hagi comparegut o no hagués comparegut, és electoralisme.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Li deia jo al meu portaveu fa un instant que no tenia prevista la intervenció, perquè, en definitiva, doncs, les explicacions que ha donat el conseller Mas-Colell són absolutament satisfactòries per aquest grup parlamentari i les compartim, ves que li he de dir! Però per la intervenció del diputat Rodríguez i una matisació que m'agradaria fer al diputat Vendrell, en lloc de demanar-li, senyor president, un lloc per al·lusions, aprofito el meu temps, i ho faré amb brevetat.

Començarem només amb el senyor Vendrell, per plantejar-li només una matisació amb la qual crec que podem estar d'acord, senyor Vendrell: és la relació directa entre desenvolupament de la confiança i lluita contra l'atur. O sigui, des del meu punt de vista. Puc estar equivocada, diputat, però no és mecànica la relació com vostè la planteja; no és: lluitem contra l'atur, vencem, recuperem la confiança. Crec que no és exactament així. I cent anys d'història econòmica, mil anys d'història econòmica ho demostrarien.

Jo crec que podem combatre l'atur si els empresaris i els treballadors generen la confiança suficient en la marxa de l'economia. I li admeto que, com a molt, estem parlant de processos paral·lels. Crec que aquí ens podem posar d'acord. És a dir, generarem confiança, combatrem l'atur, reduïrem les xifres d'atur, es reforçarà la dinàmica de confiança, els empresaris tiraran més endavant. Però, com que situo l'eix de la recuperació en l'empresa per davant del Govern, crec que justament el procés va com jo li dic. Però crec que ens podem posar d'acord tots dos si diem: «Estem parlant de processos molt paral·lels.» I el més important, que es donin. El més important és que es

donin, que puguem lluitar contra l'atur i ens en sortim, i que puguem generar la confiança i el país se'n surti.

I respecte al diputat Rodríguez, només dues puntualitzacions que ens semblen importants de fer. L'anàlisi respecte al rescat, diputat Rodríguez, ha estat simplista com me l'ha plantejat. O sigui, no té res a veure amb com es negocia això. M'ha malentès. Ha aprofitat vostè l'oportunitat... (Pausa.) M'ha malentès. Ja veurà que, quan m'expliqui, dirà: «Ah, potser sí!» Perquè no sap com m'ha malentès. Perquè vostè ràpidament ha aprofitat, justament, la situació per dir: «No, Déu n'hi do com negocien vostès!», i tot el reguitzell.

No, no, jo no acusava el Govern Rajoy de res. El que deia, li ho preguntava el conseller Mas-Colell, és: «Això, exactament, com ha de funcionar o com pot funcionar?» Tinc la percepció que el marge de maniobra del president espanyol, malgrat que això, doncs, els disgusta a vostès i probablement ens complica la vida a tots, és més petit del que sembla. Mostra: un botó. Acaba de sortir aquest matí. Surt el president Rajoy a dir: «No demanarem el rescat.» Diu: «Per què no demanem el rescat?» Diu: «Perquè tenim cobertes les nostres necessitats de finançament fins al 31 de desembre.» Puntualització: que aquestes declaracions del president Rajoy no alarmin els mercats, se'ns dispari la prima..., i veurà vostè com demanem el rescat. Desig d'aquest grup parlamentari: per Déu, que no passi. Però que no passi. És en aquest sentit que jo feia aquesta consideració, no en com negocien, «negocien malament», «no es decideixen»... És una mica groller tot aquest debat, ja; a mi em té cansat. El que li deia és: «El president Rajoy –i ho volia saber de font autoritzada–, «quina perspectiva té respecte a aquesta qüestió?» Per tant, no anava en el que anava, o en el que anava vostè.

Ara, en canvi, sí que li vull dir que el segon, sí, que ha aprofitat vostè el clàssic per acusar-nos a nosaltres, senyores i senyors diputats, que no volíem negociar el pacte fiscal, que s'ha de tenir alguna cosa més que valor per dir-nos això en aquesta cambra. (Veus de fons.) Sí, sí..., sí, Rodríguez, ara no em digui que vostè diu: «Escolti'm, nosaltres estàvem per la negociació, pel diàleg, per tirar endavant un model més just, un model més equilibrat. Vostès, no.»

Ha estat el *sancta sanctorum* de la nostra proposta arribar aquí. És veritat. I com a mostra un botó, també. Vostè creu que, davant de la petició feta pel president de la Generalitat de Catalunya, això es salda per part de Rajoy enviant un comunicat i dient que ja en parlarem un altre dia? Vostè creu que aquesta és una manera de dialogar? Vostè creu que aquesta és una manera d'entendre'ns? Vostè creu que darrere d'això hi ha la voluntat per part del Govern espanyol de tirar endavant un acord amb Catalunya? Per Déu, diputat Rodríguez, per Déu! És fals, absolutament.

I el president de la Generalitat de Catalunya ha de sortir d'aquesta entrevista dient: «Escolti'm, l'entesa no serà possible. Fins aquí hem arribat.» I és tan evident, que el president Rajoy, deu dies després, diu: «No, no, no; allò no es va entendre ben bé, perquè nosaltres sí que volíem negociar.» Doncs, va perdre una magnífica oportunitat el president Rajoy per sortir aquell mateix dia a dir: «Vo-

líem negociar.» Però no volien negociar. I no perquè no vulgui el president Rajoy; perquè no li ho permet l'ala dreta del seu partit. i vostè ho sap tan bé com jo. *(Veus de fons.)* I vostè ho sap tan bé com jo. I el que portava el guió escrit, com suggereix el senyor Millo, no era el president de la Generalitat, era el president Rajoy. *(Veus de fons.)* Dit això, senyor Millo... Que jo escolto sempre respectuosament, i vostè aprofita aquesta tàctica tan, tan, tan... *(Veus de fons.)* No se'ns ha escapat de cap manera...

Però el que volem dir, en definitiva, senyor Rodríguez, i això ha de quedar clar en un debat d'aquestes característiques, és que la nostra sospita, en què rau? Podran estar vostè i el seu grup parlamentari alguna vegada al costat del nostre Govern en lloc d'estar al costat del Govern espanyol? Podrà succeir això? *(Veus de fons.)* Que també és seu, evidentment. Però podrà succeir això? *(Veus de fons.)*

La presidenta

Senyor Millo...

Antoni Fernández Teixidó

Senyor Millo, vol callar?

La presidenta

Si us plau! Han demanat, han demanat la paraula... *(Remor de veus.)* Senyor Millo!

Antoni Fernández Teixidó

La pregunta... *(Veus de fons.)* La pregunta, senyor...

La presidenta

Senyor... *(Pausa.)* No, ja està.

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, senyora presidenta. La pregunta, senyor Rodríguez, que és el que aquest diputat li volia fer arribar, de bon to i amb cordialitat: alguna vegada pot evitar el Grup Parlamentari Popular situar-se al costat del Govern espanyol, a l'elis, elis a què feia referència el conseller Mas-Colell, per estar al costat del Govern de Catalunya? Seria això possible?

Senyora presidenta, res més a dir.

Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions...

La presidenta

Un minut.

Santi Rodríguez i Serra

Suficient. Senyor Fernández Teixidó, jo crec que el que està clar és que qui no ha entès alguna cosa aquí ha sigut vostè. I jo li ho he dit, i ara ho diré, allò, molt més clar. És: vostès estan habituats a una forma de negociació extraordinàriament diferent de la que utilitzem des del Partit Popular.

I segurament vostès troben a faltar... *(Veus de fons.)* Sí, sí; sí, sí, senyor Mas-Colell, ara ho explicaré... *(Veus de fons.)* Ara reblaré el clau en aquest sentit i vostès suposo que ho acabaran d'entendre. I vostès segurament el que troben a faltar és que el president Rajoy o el Govern d'Espanya tracti exactament igual la senyora Merkel com vostès tracten el Govern d'Espanya, el senyor Rajoy o el senyor Montoro. I li posava exemples: «macarra», «sense condicions», «ni les gràcies»... Vol que li'n posi un altre de més clar que demostra la voluntat de negociar del Govern de Convergència i Unió? «O lo tomas o atente a las consecuencias.» *(Veus de fons.)* Aquesta és la seva forma de negociar, senyor Fernández Teixidó. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Hem acabat el debat.

I, per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i catorze minuts.